



POUTO PŘÍSAHY

TRACY DEONN

PŘELOŽILA TEREZA SCHLÖGLOVÁ

COO
BOO

Pouto přísahy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz



Tracy Deonn

Pouto přísahy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

POUTO PŘÍSAHY

TRACY DEONN

COO
BOO

Přeložila Tereza Schlögllová

OATHBOUND

Text copyright © 2025 by Tracy Deonn Walker

Jacket illustration copyright © 2025 by Hillary Wilson

All rights reserved.

Translation © Tereza Schlögllová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4198-5

ISBN e-knihy 978-80-267-4211-1 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4212-8 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4201-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Dívkám, které stojí před neznámem...
a přesto se rozhodnou skočit*

PROLOG

CO MUSÍ BÝT
VYKONÁNO

I

Král stínů by mě mohl zničit.

Cítím to. Jakmile nás oba magie prastarého démona pohltí, vytuším, že se blíží moje zkáza, nijak ji však nedokážu zastavit.

Víry jeho černého kouře mi sevrou hrudník jako zaťatá pěst a pak... *bolest*. Svíravá, zdrcující bolest, jež mi vyrazí dech.

Kouř s vůní myrhy a stromové mízy zhoustne tak, že skrze něj nejde prohlédnout, a zastře mi výhled na Nicka, který za námi na zelený kopec nad hradní věží Severní kapituly běží, aby nás zastavil. Magie Krále stínů se vzdouvá, až nakonec nevidím nic jiného než Nickovo éterové brnění lesknoucí se na slunci. Jeho nataženou ruku. Jeho oči dychtící po bitvě. Mou poslední vzpomínkou na ono místo je Nick, který se bije za to, abych zůstala v bezpečí.

Došlo už na tolik bojů a tolik ztrát jen proto, abych *zůstala v bezpečí*.

Vůle, útočiště obrácené v trosky, protože jsem se na půdě předků ukrývala. Lu, Hazel a Mariah jsou teď bez bezpečného úkrytu pro půdočárné, protože mi tam poskytly azyl. Alice v kómatu, protože jsem na ni zaútočila, když moje tělo ovládal někdo jiný. Selwyn ve spárech démonie, protože pohltil moji moc, abych se opět mohla stát sama sebou. A Nick, který riskuje život návratem k tomu stejnému řádu, který na něj poslal merliny, aby ho zavraždili. Příliš mnoho bojů. Příliš mnoho ztrát.

Král mi pevně stiskne ruku.

„Omlouvám se,“ povím Nickovi, všem, sobě samé.

Než jsem na kopec vystoupala, vyhýbala jsem se mu, protože pokud by mě od odchodu dokázal někdo odradit, byl by to právě on. Nickovy oči toho vidí příliš a moc jasně, ale tak tomu bylo už od začátku. Nabídl by mi pochopení, já si však nepřeju, aby mě někdo chápal.

Ne, když jde o tohle.

Zašeptám: „Věř mi, prosím, že...“

A pak už se skrze stíny řítíme pryč.

Temnota nás obklopí silnými, inkoustovými prameny. Moje tělo pozná, že se pohybujeme. Cítím každý velký skok prostorem. Občas, když se v černotě objeví dostatečně široká skulina, letmo zahlédnu děsivá místa – zčernalá pole v plamenech pod potemnělým nebem, tisíce náhrobních kamenů pod rouškou noci, nejhlubší příkopy na dně oceánu –, než se bouřná černá stěna opět zavře. Žaludek se mi zhoupne pokaždé, když se znovu objeví kus světa, a sevře, když zase zmizí.

Tak takové je pohybovat se mezi stíny, pomyslím si, načež se začnu dusit. Ve středu tohohle víru, který se neustále přesouvá, není žádný vzduch. Hlavou mi probleskne, že možná zemřu dřív, než můj nový život vůbec začne.

Ne.

Při oné myšlence moje nedostatečně okysličená mysl zbystří. K boku si přitisknu tvrdý jílec Excaliburu.

Nezemřu tady.

Kolik asi uběhlo času? Několik vteřin? Minut? Netuším.

Pak najednou a bez varování přistaneme.

Kolena se mi podlomí a dopadnou na studený bílý mramor. Moje prsty povolí, Excalibur zařinčí o podlahu. Hrdlo mi stáhne štiplavý pach čistících prostředků a já se rozkašlu. Sípavě zanedávám. Lapám po dechu. Pokouším se zorientovat.

Nacházíme se v dlouhé, prázdné chodbě bez oken v budově, již nepoznávám. Ještě pořád kašlu, když zvednu uslzené oči ke shluku

kouře, který se přede mnou vznáší. Tam, kde by mohl být obličej, svítí krvavě rudé panenky obsidiánových očí. Démon tak mocný, že mě z téhle blízkosti na kůži pálí i jen jeho letmý pohled.

Král stínů v nelidské podobě.

Zatímco se dívá, jak moje nemotorné lidské tělo ztěžka oddechuje na podlaze, pokryté studeným potem, všimnu si pramínku tmy, který se omotal kolem bezpečnostní kamery připevněné na zdi za ním a zakryl čočku. Ať už jsme kdekoli, Král stínů se stihl postarat o to, že nás nikdo neodhalí.

Moji pozornost znovu přitáhne oblak černého kouře. Pomalu se čeří, pak mísí a nakonec ztuhne do povědomé podoby Ereba Vareliana, mágosenešala ve zbrani, člena Nejvyšší rady Řádu kulatého stolu.

Erebos na mě hledí s jedním pozvednutým obočím a rukama sepnutýma před přezkou pásku. Jeho oči teď vypadají jako oči merlina středního věku: červené jako krev tekoucí ze srdce s černými lidskými zornicemi. Husté havraní vlasy, nad ušima zastřížené nakrátko ve stylu členů mágostráže, má dokonale sčesané dozadu a z ramenou mu až ke kolenům splývá tmavý kabát.

Právě tomuhle muži se povedlo obalamutit ten nejmocnější a nejstarší tajný spolek na světě a přesvědčit jeho členy, že je jedním z nich, už kdovíjak dávno. Řád se ještě pořád domnívá, že je Erebos jejich nejloajálnějším merlinem a vojákem s nejvyšší hodností. Pouze on a já známe pravdu – že je nejstarším nepřitelem řádu. A pouze my dva víme, že jsem já, korunní dědička a král řádu, opustila kulatý stůl a stala se jeho uřednicí.

Když se nadechnu, zachvěje se mi hrud'. *Co jsem to udělala?*

„Zvládneš jít po svých?“ promluví Erebos hlubokým a nevzrušeným hlasem. Uctivý respekt, který mi prokazoval, když jsme se setkali poprvé, je pryč.

„Proč jsi mě,“ zachrčím, „odnesl dřív, než jsem stihla...“

„A co bys Nicholasovi Davisovi pověděla,“ zašeptá Erebos s nečitelným výrazem, „kdybych tě nepřesunul jinam?“

V mysli mi problesknou vzpomínky na ty poslední chvíle. Nickovo brnění. Jeho ruka. Jeho oči. Konečky jeho prstů zoufale se natahující k mým. Naše volání a odpověď, ponechané bez zakončení. Zatnu zuby. „Do toho ti nic není.“

Erebovi povyleze obočí do čela. „V tom případě jsem dobře udělal, že jsem tě v tu chvíli odnesl.“

„A to má jako znamenat co?“

„Kdyby se tě Nicholas Davis dotkl, už by tě nepustil.“ Erebos stáhne rty. „Už tak s ním bude mrzutostí dost.“

Strach mi tiše, po chladných kapkách, stéká hrudníkem. Nejvyšší rada regentů si přeje Nickovu smrt, protože ho nemůže ovládat. To moje nepřítomnost nezmění. Postavím se na nohy. „Jakých mrzutostí?“

V senešalově pohledu se zableskne cosi krutého. „Až se Nicholas vzpomene z šoku, který mu tvé zmizení způsobilo, koho myslíš, že se vydá hledat jako prvního? Tebe... nebo Selwyna?“

Žaludek se mi stáhne. Nemám na to odpověď, ale vím, že nechci, aby po mně Nick pátral.

Erebos se mému mlčení uchechtne. „Tak jako tak se požene za planou nadějí. Postarám se, aby tě nikdo nenašel, a Selwyn je ztracený případ.“

Tichý strach na mých prsou se zdvojnásobí. Požádala jsem Ereba, aby Sela odnesl k jeho matce, doufala jsem, že ona dokáže zarazit démonii, která se Sela zmocnila, a zvrátit její účinky, avšak ani samotný král démonů nemohl zaručit, že se Natasie Kaneové podaří syna zachránit. Sel mi důvěřoval, když jsem převzala kontrolu nad Artušem, a protože jsem já nemoudře důvěřovala sama sobě, obětoval svoji lid-skost, aby mě zachránil.

Dech se mi zadrhne v hrdle a pod víčky mě pálí slzy. Je dokonáno. Všechno je dokonáno a už to nic nezmění.

Ztěžka polknu a setkám se očima s Erebem, nelítostným pohledem oplatím ten jeho. „Myslím, že se Nick vydá hledat tebe. Přece jen tě zahlédl. Viděl, že mě odnáší *Erebos*.“

Rysy jeho snědé tváře se zvolna začnou vytrácet a nakonec se promění v závoj šedé mlhy. Už nevypadá jako Erebos ani jako Král stínů ani jako kdokoli jiný. Je stínem ve tvaru muže.

„Opravdu?“

Z připomínky, že Erebova tvář je pouhou maskou, již si Král stínů nasazuje dle libosti, mi srdce vyskočí do krku.

Během posledních chvil na vršku kopce jsem se nedívala na něj, dívala jsem se na Nicka. Král stínů může napodobit tvář kohokoli z nekonečné řady obětí, které zavraždil. Na rozdíl od polovičních démonů, kteří mají jednoho rodiče člověka a druhého démona, v sobě plnokrevní démoni jako on nemají žádnou lidskost. Oni ji kradou. Nejdřív nás zabijí a pak si nás natáhnou jako oblečení.

V ústech cítím žluč. „Pokud tě Nick viděl v téhle podobě, s kým si myslí, že jsem zmizela?“

„S nikým, řekl bych. Nebo s kýmkoli.“ Tělo krále se zachvěje. Na jednu na Erebově místě stojí vysoký člověk, kterého nepoznávám, s úzkým obličejem, bledou pihovatou pletí a hnědými vlasy protkanými šedinami.

Zděšení a strach ustoupí a dají prostor hněvu, jenž mi rozbouří žaludek. „Pamatuješ si vůbec, jak se jmenoval ten člověk, kterého tvář sis právě nasadil?“

„Jeho jméno nebylo důležité,“ odvěti hlasem svého nového těla. Pak se Král stínů beze slova otočí na patě a dlouhými, svižnými kroky se pustí chodbou pryč. Když zrovna nevysílá k bezpečnostním kamerám rozmístěným v koridoru chomáče temného kouře, má ruce zastrčené hluboko v kapsách.

Spěšně vyrazím za ním, rukou sevru jílec Excaliburu a opatrně si ho přidržuju u boku s hrotem namířeným šikmo za sebe. Vážně jsem měla před odchodem najít na meč pochvu.

„Kde to jsme?“

Senešal Erebos by otázku korunní dědičky zodpověděl, jenomže tenhle démon tím Erebem není a já pro něj nejsem korunní dědičkou.

Byly to jenom masky, které už na sobě nemáme – a jemu ta jeho vždycky seděla líp než mně ta moje.

Jsem krvečárná dědička krále Artuše. Jsem půdočárná i mýtonoška, nebo jsem alespoň byla, než jsem obě skupiny opustila. Teď jsem *investicí* Krále stínů, který dávno ocejchoval moji pokrevní linii. Jsem zdroj moci a požádala jsem ho, aby mě ji naučil používat a pěstovat, i když má v plánu moji moc nakonec využít a zvítězit díky ní nad Řádem kulatého stolu, kterým oba pohrdáme. Po jeho boku se stanu zbraní – a až budu dost silná, on se té zbraně chopí.

Mám takové tušení, že mi Král stínů nedovolí zapomenout na to, že když jsem se s ním rozhodla odejít, tak jsem dala přednost tomu, že se stanu jeho zbraní, před vším ostatním, čím jsem mohla být.

Je démon, a proto jsou jeho kroky neslyšné, zato moje lidská chodidla vydávají zvuk. Měkké hnědé boty, které Greer našlu a nechalu u mě v ložnici v hradní věži Severní kapituly, se slyšitelně šoupou o podlahu, když prodloužím krok, abych s ním udržela tempo. Z šatníku Greer, alespoň hádám, jsem dostala taky volné džíny a tričko s logem nějaké hudební skupiny. Napadne mě, jestli se mi podaří sehnat i jiné oblečení, ať už máme namířeno kamkoli, nebo jestli si budu muset vystačit s tímhle. Asi jsem si měla sbalit víc než jen meč.

Král stínů přede mnou náhle zabočí doleva, strčí do dveří a projde jimi dál. Jdu za ním a moje myšlenky zarazí pohled na jasně osvětlenou místnost, do níž jsme vstoupili – a na její obsah.

Vpravo i vlevo před králem leží za sklem objemných výstavních vitrín egyptské sarkofágy. Král rychlým pohybem zápěstí zahalí kameru rozmístěné v pravidelných rozestupech podél vysokého stropu. Zavolám na něj: „Kde...“

Zatímco on kráčí dál, dolehne ke mně jeho hlas: „V Britském muzeu.“

„Jako v *Londýně*?“ vyjeknu.

Znovu a pozorněji se podívám na nejbližší sarkofág a skrze rozplývající se mlhu překvapení mě prostoupí tichý pocit nespravedlnosti.

Podle bílé cedulky na podstavci se dívám na mladou ženu, jež žila v Thébách osm set let před naším letopočtem. Na dřevěné bedně je béžovou, žlutou a červenou barvou vyvedená její tvář – a zničehonic mi připomene jinou mladou ženu, která se už neprobudí. Alici. Drásavou vzpomínku a pocit viny prodýchám. Odsunu pryč.

Tobhle by nemělo být místo jejího odpočinku, pomyslím si. Neměla by být zavřená za sklem jako majetek sběratele. Tobhle si pro ni její lidé nepředstavovali. Svrbí mě prsty, chci se sarkofágu dotknout, abych zjistila, jestli uvnitř bdí dívčin duch. Je to instinkt, který má každé médium. Nejsem si však vůbec jistá, jestli se podle něj můžu chovat po tom, co jsem svému proudu předků provedla.

Král si významně odkašle u dveří na opačném konci výstavní síně. Těžkou váhu Excaliburu přesunu na druhý bok a poklusem se vydám za ním. Na dveřích stojí nápis VCHOD POUZE PRO KURÁTORY. Když k němu doklušu, natáhne ke mně ruku. Na moment mě to zarazí.

„Meč, Briano.“

Pevně sevru jilec. „Je můj.“

To jsem říkat neměla.

On ohrne rty a zlostně zasyčí: „Tady nemáš žádnou moc, holka.“ Jeho hlas zhrubne a zní nadpřirozeně. „Žádnou družinu malých děcek, která se ti klaní, žádné regenty, kteří by řešili tvou rodinnou linii. V mé přítomnosti nejsi žádná korunní dědička. A pokud se mi zachce, seberu ti Caledfwlch násilím.“

Projede mnou čistá, pudová hrůza. Všechny moje instinkty na mě křičí, že je Král stínů mnohokrát mocnější než merlin, za kterého se vydává. Že je mnohem mocnější než goruchelové, démoni, kteří na sebe umí vzít lidskou podobu a jichž se rád mýtonošů obává ze všech nejvíc. Že je jeho pravá démonská povaha nepoznatelná a skrytá a starší než i to nejstarší pohoří světa. Právě mě v mrknutí oka přemístil do daleké části planety, ohnul při tom prostor, světlo i hmotu podle své vůle... Ale já jsem si tohle zvolila. Nesmím mu dovolit, aby si podmanil taky mě.

„Potřebuju ho...“ spustím.

„Proč?“ oboří se na mě.

Abych získala *moc. Sílu. Nadvládu*. Právě to teď potřebuju víc než cokoli jiného. Díky tomu se mi nakonec vyplatí, že jsem s ním utekla. A jelikož jsem Excalibur nedávno přetvořila, náleží mi ještě větším právem než kdy dřív.

„Kvůli trénování,“ zdvihnu bradu a nasadím odhodlaný výraz. „Jako Erebos cvičíš merliny v boji a velíš mágostráži. Jako Král stínů jsi prožil každý Camlann, každé povstání démonů a každé vítězství mýtonošů. Jako Lovec jsi pronásledoval každou moji předkyni už od dob Very. Víš, čeho jsi schopný.“

„Samá pravda.“

„Souhlasil jsi, že budeš mým učitelem,“ řeknu. „Jsem připravená se učit. Máme dohodu.“

Zdvihnou se mu koutky úst.

„Neregulovanou dohodu.“

Přimhouřím oči. Neregulovaná dohoda uzavřená bez přítomnosti zprostředkovatele je náhodou něco, s čím mám notnou zkušenost. „Neregulovaná možná je, ale svoje podmínky jsem stanovila dost jasně.“

„Ty ano.“ Z jeho tváře na mě opět hledí Erebos. „Ovšem já ne.“

Zajíknu se.

„Copak ti Valechaz nikdy nevysvětlil anatomii dohody s démonem?“ Pomalým krokem kolem mě krouží s pobaveným výrazem a tíše zamlaská. „Velká škoda.“

Výheň v mém hrudníku bez mého dovolení vzplane. Můj kořen se probouzí, aby se postavil hrozbě. „Valec mě toho naučil spoustu,“ opáčím. „Neregulované dohody démonům umožňují nárokovat si bez problémů úplně cokoli, co od člověka chtějí, ale já jsem ti řekla úplně přesně, co jsem ochotná udělat a co po tobě chci. Souhlasila jsem, že s tebou odejdu a zůstanu po tvém boku, pokud odneseš Sela za jeho matkou. Je ujednáno i dokonáno.“

On mluví dál, jako bych nic neřekla.

„Za každý požadavek, který v rámci dohody někdo stanoví, má druhá strana právo žádat něco na oplátku. Valechaz jakožto vyhlášený makléř na takové dohody dohlíží, aby zajistil, že jsou všechny žádosti vysloveny a přijaty, a tudíž pro obě strany platí rovné výchozí podmínky. Je naprosto zásadní, aby dohodu někdo takto reguloval, protože dokud nejsou vysloveny a přijaty naprosto všechny žádosti, nemůže být dohoda řádně uzavřena.“

Srdce mi zachvátí ledový chlad. „To znamená co?“

„Znamená to, že pokud jedna strana do chvíle uzavření dohody nevyslovila své požadavky, stává se druhá strana dlužníkem, není však rozhodnuto, co svému věřiteli dluží. Takové ‚Máš to u mě!‘ dalo by se říct.“

„Ne.“ Strach mi nakopne srdce, jež začne splašeně tlouct. „Ale já... My...“

„Slíbila jsi, že se mnou odejdeš a zůstaneš po mém boku, pokud ti prokážu jednu jedinou službu, požádala jsi mě však o dvě věci místo jedné, Briano.“ Zdvihne jeden natažený prst. „Zprvė, abych odnesl Selwyna k jeho matce. Řekla jsi: ‚Pokud jí ho doneseš, odejdu s tebou.‘“

Zamračím se na něj: „Vím, co jsem řekla...“

„Otázkou je, jestli si *pamatuješ*, co jsi řekla,“ nasadí výsměšný tón. „Co jsi po mně chtěla ještě předtím, než jsi mě požádala, abych jednoho z rodu Kaneů donesl druhému.“

„Co dalšího...“

„Chtěla jsi po mně mé vědomosti. Chceš získat sílu, moc a nadvládu. Jen král může být učitelem krále.“

Z tváře se mi vytratí všechna krev. Zchladne a rozvíří se mi v žaludku, až se mi udělá lehce mdlo.

„Dvě žádosti, avšak jen jedna splněná. Jsi mou dlužnicí, Briano.“ Široce se usměje. „Ty a já jsme nyní v podstatě spoutaní přísahou.“

„Ne, to... Já...“ nenacházím slov.

„Ale ano.“

„Byla to... dohoda, ne...“

„Co je dohoda, když ne druh přísahy? A co je přísaha, když ne slib, za jehož nesplnění člověk draze zaplatí? Nazývej to, čím chceš. Obě jsou však utkané ze stejného materiálu – ze záměru, vůle a osobní oběti. Tvá moc se váže k cejchu, který jsem vytvořil. Tvá smrt se váže k mému vítězství. A *ty* ses mi zavázala vlastními slovy.“ Král stínů zasune obě ruce do kapes. „Pokud nemohu stanovit odměnu za to, že se stanu tvým učitelem a trenérem, pak mezi námi panuje nerovnováha a celá naše dohoda může být vymazána.“

„Tak mě neuč! Já... Naučím se všechno sama,“ řeknu, i když to nemyslím vážně. I když vím, že on ví, že to nemyslím vážně. Že se to sama nenaučím. Že už jsem se o to pokusila... Neúspěšně.

Místo aby řekl to, co oba moc dobře víme, ztiší hlas. Výhruzně zašeptá: „Briano Matthewsová, věz, že se nechceš dozvědět, co se stane, když nedodržíš spravedlivou dohodu s démonem.“

Hrud' se mi zvedá a klesá, zatímco pátrám po ledovém klidu, který jsem našla na kopci nad hradní věží. Po stejném sebevědomí. Ale nedaří se mi je najít. „To není fér...“

„Bude to fér, až splatíš dluh. Pokud tak neučiníš, porušíš naši dohodu a má pomsta bude desetkrát větší.“ Přistoupí blíž, tesáky se mu na světle zablýsknou. „Zprvė se postarám, aby Selwyn Kane zemřel. Potom nějaký člen mágostráže podřízne Alici Chenové ve spánku hrdlo. A Erebos zajistí, že plán regentů zavraždit Nicholase Davise dojde zdárného konce.“

Každá z výhružek se mi obtočí kolem krku. Nemůžu dýchat. Nemůžu ani přemýšlet, v uších mi zvoní...

Nakloní se a další slova zašeptá: „Nebo třeba jednoduše navrhnou Aldrichovi, že pokud tě chceme vylákat ven, ať už ses utekla schovat kamkoli, možná není zas tak riskantní použít jako návnadu tvého otce, jak jsem se dříve domníval...“

Prudce se nadechnu skrze zaťaté zuby. Otec je úplně nevinný. O tom, kým doopravdy jsem, nic netuší. „Co. Ode. Mě. Chceš.“

Z tváře mu teď zmizí veškeré pobavení. „Něco, čeho se vzdáš s nesmírně těžkým srdcem. Cenu, kterou ti prozradím, až nastane správný čas, ne dřív.“

Zavřu oči. Žít s tím, že jsem Králi stínů něco dlužná, ale nevím co, tak dlouho, jak si on bude přát, je horší než smrt.

„V mezičase,“ zamumlá, „mi dobrovolně odevzdáš Excalibur.“

Nemám na výběr.

Najednou si znovu vzpomenu na Nicka. Vydal se se mnou na pokrevní procházku do šestého století za chvíli, kdy se zrodila moc mýtonošů. Společně jsme se dívali, když Merlin snesl na původní rytíře kulatého stolu kouzlo věčnosti a započal tím cyklus, který potomkům rytířů – jejich dědicům – umožňuje předávat magické nadání z generace na generaci. Jádro kouzla věčnosti je provázáno s mým životem, protože jsem Artušovou dědičkou, a jakožto jeho dědička mám právo vytáhnout Excalibur z kamene. Přemítám, co by mi asi Nick po tom všem, co jsme spolu na vlastní oči viděli, pověděl na to, že symbol řádu předávám největšímu nepříteli spolku. Pochopil by mě? Nebo by si přál, abych o meč bojovala? Abych ho udržela ve svých rukou stůj co stůj?

Nakonec před sebe natáhnu ruku, v níž držím jílec Excaliburu. Nabídnu ho králi.

Král mi ho vytrhne, a když se moje prsty přestanou meče dotýkat, zahvízdá mi v hlavě skřípavý, kovový nárek. Prudce otevřu oči. Válečný křik Excaliburu jsem slyšela už dřív, ale nikdy nic takhle truchlivého.

Zatímco si Král stínů dává meč do podpaží, Erebova tvář se rozplyne a o okamžik později je znovu tím bezejmenným mužem s pihami. Otočí se ke dveřím a dvakrát zaklepe.

Po chvíli na zaklepání odpoví tlumený hlas, jenž zesiluje, jak se mluvcí blíží k nám. „Kolikrát vám to mám říkat?“ Dveře se pootevrou a objeví se v nich muž světlé pleti s úzkými rameny v bledě modré košili. „Jestli mě vyruší ještě jeden stážista, tak...“

„Tak co, Agarazi?“ zarazí jej Král stínů hlubokým, drásavým hlasem. Muž vykulí oči. „Můj vladaři!“ Poklekne na jedno koleno. „Nepoznal jsem vás... Neočekával jsem vás.“

„Vstaň,“ poručí mu Král stínů. Agaraz se plynule a ladně zvedne na nohy, jako by měl ke končetinám přivázané provázky, za které někdo najednou zatáhl. Goruchel. Po Rhazovi a Kizii již třetí, se kterým jsem se setkala. Když zalapám po dechu, prudce se ke mně otočí a jeho pohled mi rozpálí tváře. Se zaujetím nakloní hlavu na stranu a potom se záměrně pomalu nadechne, stále obličejem ke mně. Král stínů s přehnanou trpělivostí hlasitě vydechne. „Potřebuju, abys mi pomohl s mečem.“

„Ano, jistě, králi.“ Agarazovi sjedou oči k Excaliburu, když kolem něj král projde do místnosti, kterou osvětluje jen tlumená záře bankéřské lampy postavené na dřevěném psacím stole. Než se Agaraz vydá stejným směrem, ještě jednou najde pohledem mě. Neskrývaný hlad v goruchelově tváři mě vyleká. Dveře se zavřou.

Naslouchám hlasům za nimi, ale neslyším nic. I kdyby Excalibur zůstal tady v muzeu, neznamená to, že se k němu budu moct dostat. Zůstaneme tady, nebo se vrátíme do Spojených států? Jestli se vrátíme, zvládla bych se sama dopravit až sem?

Výhrůžky, jež mi Král stínů v rychlosti předložil, se mi zavrtají hlouběji pod kůži a mně se začnou třást ruce. Domnívala jsem se, že máme oba svým způsobem rovnocenné pozice, ale jemu stačila jen chvíle, aby na mě vyzrál. V očích mě najednou pálí horké slzy ponížení. Jak mě mohlo napadnout, že dokážu přechytračit prastarého démona, který je ještě starší než Řád kulatého stolu?

Valec by si okamžitě uvědomil, že je moje dohoda s Králem stínů neúplná. Alice by nás zarazila a vytasila by se s řadou otázek. Ale Valec tady teď není a Alice není ani při vědomí. A Selwyn... Sel by mě odvedl pryč ještě dřív, než bych s králem začala vyjednávat.

Co jsi provedla? Při vzpomínce na to poslední, co mi Sel řekl, sebou škubnu.

Jeho pohrdání se přidá k mému. *Co jsem to jen provedla?*

Zrychlí se mi dech. S každým výdechem mi od úst stoupá červený pramínek kořene a nese se až ke stropu, kde se rozplyne. Už dřív jsem chrlila oheň, ale teď mám spíš pocit, že chrlím zoufalství.

Dveře se náhle otevrou a vyjde z nich král s prázdnýma rukama. Zastaví se a začichá ve vzduchu. Rudý kořen už zmizel, jsem si však jistá, že po sobě zanechal pachovou stopu.

„O jednu z mých zbraní jsi mě už připravil. Vezmeš mi teď i můj kořen?“ zeptám se. „Oslabíš mě a strčíš mě pod zámek?“

Král se významně podívá na muzejní exponáty za mnou a teprve pak mi oplatí pohled. „Chamtiví lidé sbírají to, čemu nedokáží porozumět, a slabí lidé ničí to, co nedokáží ovládnout. Slabý a chamtivý člověk se pokusí to, co je za hranicemi jeho chápání, napodobit a originál při tom zničí.“

Vzpomenu si na mrtvou dívku uvnitř sarkofágu a ostrážitě se na něj zahledím. „A démoni dělají co?“

„Udělám z tebe dívku, kterou nebude nikdo s to zničit. Žádnou zbraň potřebovat nebudeš. Sama se jí staneš.“ Král stínů obtočí prsty kolem mé paže nad loktem, pevně stiskne a oba nás zahalí cáry své moci.

„Zhluboka se nadechni, Briano.“

Poslechnu a oba znovu proklouzneme prostorem.

II

Na téhle druhé cestě doprovází každý skok prostorem na další potmělé místo svíravý pocit. Jako by moje vlastní atomy byly nuceny protlačit se do nových míst a mě to mačkalo příliš silně, příliš nebezpečně. Spatřím zříceniny pod měsíčním nebem, nesmírně hustý podrost lesa vysokánských stromů, arktickou krajinu zahalenou nekonečnou nocí.

Když přistaneme, zase se mi podlomí kolena a já spadnu, tentokrát však na podlahu z červených cihel ve velkém předsálí. Obklopují nás bíle omítnuté stěny. Po mé levici je malý odkládací stolek zasunutý pod zrcadlo s pozlaceným rámem. Předě mnou se rozprostírá obývací pokoj, v němž na draze vypadající sadě měkkých koberců před kamenným krbem stojí hnědé ušáky. Ať už jsme kdekoli, za mnou proniká dovnitř vitrážovým okýnkem v těžkých vchodových dveřích z dubového dřeva světlo odpoledne a vytváří kaleidoskop barev. Stěny předsálí se koupou v odstínech sytě zlaté, teple modré a ohnivě červené až oranžové. V Londýně se den schyloval ke konci, takže jsme se možná vrátili na východní pobřeží USA? A Excalibur je tisíce kilometrů daleko odsud.

Král stínů se pohne a zatarasí mi výhled na zbytek interiéru – rozlehlý obývací pokoj, chodby po pravé i levé straně.

Vstanu a rozhořčím se: „A teď jsme zas kde?“

Jakoby v odpověď změnil jeho tělo tvar a opět na sebe vezme podobu Ereba. „Tohle je Erebův domov.“

Nenávidím se za to, že mě tahle tvář, tenhle hlas byt' jen malinko uklidní. Povím si, že je to proto, že Ereba znám, jenže to není tak úplně pravda, co? Mám pocit, že „to, co znám a vím“ je písek, který mi protéká mezi prsty.

„Jeho jsi taky zavraždil?“

„Ano.“

„Jak dlouho se vydáváš za merlina, který se jmenoval Erebos? Jak dlouho už žiješ jeho život?“ zeptám se.

„Dost dlouho,“ odvěti.

Hledím na něj a probírám se svými myšlenkami. „Erebos“ je přezdívka, kterou mu na akademii pro merliny přidělila Natasia Kaneová... ale vysloužil si tu přezdívku démon, který přede mnou teď stojí, nebo je to jen další odcizený příběh chlapce merlina, jehož život skončil příliš brzo? „Jak dlouho trenéři na akademii nevědomky učili a cvičili největší hrozbu lidstva?“

Na rtech mu zacuká slabý, uznalý úsměv. „Kladeš dobré otázky, Briano.“

„Nestojím o tvoje uznání,“ odseknu.

„Ani si jej snadno nevysloužíš. Počkej tady.“ Přitáhne k sobě mihotající se tmu a pak zmizí v oblaku kouře.

Co já vím, klidně by teď mohl být zase na opačné polokouli. V jiné zemi, v úplně jiném časovém pásmu, nebo dokonce s ostatními regenty, za jejichž senešala se vydává.

Po chvíli se stíny v místnosti uklidní, snesou se na místa u předmětů, které jsou jejich zdroji, a nakonec znehybní. Jediné, co se v pokoji hýbe, je můj hrudník, který stoupá a klesá s každým roztřeseným nádechem a výdechem.

Nevím, jak dlouho tam stojím a čekám, než se Erebos vrátí. Dost dlouho na to, aby se posunulo slunce a pozměnilo tvary promítnuté na bledé stěny. Dost dlouho na to, aby mi slabé tikání skříňových hodin, jež se tyčí v koutě, začalo znít v uších velmi hlasitě. Dost dlouho na to, aby o sobě daly vědět lítost a nejistota spočívající na mých

prsou. Abych začala pochybovat, jestli jsem se vlastním výběrem svého osudu neodsoudila k ještě horšímu údělu.

Jak dlouho že už čekám? Podívám se na hodiny. Příliš dlouho.

Udělám jeden krok vpřed a napůl čekám, že se mi po boku zjeví můj mentor, přivolaný nepovoleným průzkumným pohybem. Ale nezjeví. Udělám další krok a další, až nakonec stojím uprostřed obývacího pokoje a můžu si to tady důkladněji prohlédnout.

Na to, že je to domov krále démonů, vypadá vcelku... neškodně. Z hlavní místnosti vedou klenuté chodby do dalších pokojů a před-síní. Vlevo se nachází částečně oddělená kuchyně. Na hnědých zapaštěných policích po obou stranách krbu se táhne pět řad knih vázaných v kůži, které mi připomenou sbírku vzácných knih uložených v knihovně v lóži, až na to, že tyhle vypadají lépe opečovávané. Nejsou tu žádné zarámované fotky, ale nezdá se, že by byl dům opuštěný. Římsa nad krbem je dokonale čistá, ani smítko prachu, a stínidla lamp zrovna tak.

Tady mě Erebos odloží, dokud neusoudí, že jsem na trénink připravená? Zajímalo by mě na jak dlouho. Několik dnů? Týdnů? *Měsíců?* Dostaví se lehká panika, avšak dost silná na to, abych mravenčení v zátylku připsala nervozitě místo tomu, co jej ve skutečnosti způsobuje.

Když se svědivý pocit zdvojnásobí, nemám už žádné pochyby.

Pozoruje mě nějaký démon.

Potichu se nadechnu. Paniku nechám stranou a připravím se na zápas. Nedovolím si dýchat mělce, místo toho se klidně, dlouze nadechnu, abych do svalů i do mozku načerpala kyslík. Pod hrudní kosti mi tepe povědomé teplo kořene. V celém těle ucítím Artušovu sílu a připomenu si, že už není jeho, ale moje.

Střelím pohledem po krbu nedaleko mé levé nohy. Ten kovaný pohrabáč postačí.

Pomalů se otočím na patě tváří k otevřenému prostoru místnosti – a vzápětí hledím z očí do očí černošce mého věku s dlouhými

kroucenými copánky, které jí spadají po zádech. Na sobě má černé tílko se špagetovými ramínky, upnuté černé džíny, síťované bezprsté rukavice, které jí sahají až k loktům, a na rtech děsivě široký úsměv. Vypadá, že se před chvílí namalovala. Tmavé kouřové oční stíny a černé linky, sytě tmavě fialová rtěnka, jemný nádech růžové tvářenky na vysokých hnědých lícních kostech. Klidně by takhle mohla jít jak posedět do kavárny, tak vyrazit na rockový koncert. Její krása je dynamická, stejně mocná v klidu jako v pohybu.

A držením těla, včetně zaťatých pěstí a dychtivého úsměvu, dává najevo, že je připravená na souboj.

Její oči mají lidský, tmavě hnědý odstín, a tak zpočátku pochybuju o vlastních smyslech, o mé podezíravosti. Pak se její úsměv rozšíří a duhovky rudě zablýsknou, než zase zhasnou a zhnědnou. Takže už vím, že není goruchel, protože jejich oči jsou buď sytě červené, nebo mají barvu očí člověka, jehož tělo si démon vzal. Není ani převážně lidský merlin, který by měl pohled zlatý nebo okrově žlutý, ale vyvážený potomek démona a člověka jako Valechaz. Což znamená, že by mohla být stejně stará jako já... nebo o stovky let starší.

Možná že mě cestování s králem démonů učinilo imunní vůči normálnímu strachu, protože vyrovnaný polodémon by mi měl nahánět hrůzu. Namísto toho však cítím lhostejný chlad, stejně jako když jsem opouštěla Alici. Jako když jsem stála na kopci nad hradní věží. Jako by mě takhle chvíle nemohla připravit o nic, čeho jsem se dosud nevzdala.

Netečný chlad je přesně to, co teď potřebuju.

„Kdo jsi?“ zeptám se a při tom se přesunu o píd' blíž ke krbu.

„Zoelle,“ zavrčí. „Kdo jsi *ty*?“

Kovový pohrabáč mám u boku. Díky pokrevním procházkám vzpomínkami Artuše, který byl levák, se stala i moje vlastní levačka obratnější, než bývala, dost na to, že ten těžký kus kovu dokážu popadnout sebejistě. Což znamená, že budu mít pravou ruku volnou k použití kořene. Bude to muset zabrat, protože nemám v plánu

dovolit Zoelle, aby se dostala blíž. Pokud na mě dosáhne, v tělesném zápase ji nepřemůžu. Polodémoni mají příliš velkou sílu.

Zkusím ze situace ještě jednou vymanévrovat, než dojde na boj. „Přivedl mě sem Erebos. Nepřál by si, aby se mi něco stalo.“

„Ach tak, opravdu?“ Zoelle mě celou přejede pohledem a očima se zastaví na mém hrudníku. „Přivedl sem tebe s tak velkou mocí?“ Zakření se. „Vsadím se, že chutná lahodně.“

Zašklebím se. „To jsi fakt říkat nemusela.“

„Proč ne?“ V očích jí zajiskří. „Je to pravda?“

Místo odpovědi před sebe natáhnu otevřenou dlaň a krátce z ní nechám vyšlehnout kořen.

Ona se přitiskne k zemi. „Hej!“

Využiju okamžiku její nepozornosti a popadnu pohrabáč – než se jím však stihnu ohnat, objeví se zelená ohňová koule a rozletí se mi přímo před obličejem, takže leknutím uskočím vzad.

Éterová bomba. Ani jsem si nestihla všimnout, že ji vytvořila.

Potřebuju víc místa.

Skočím ke krbu. Zoelle vymrští ruku a popadne mě za kotník. Strhne mě k zemi. Když dopadnu, škrábne mě do tváře špičatý konec spadlého pohrabáče.

Stačilo jen pár centimetrů a vypíchl by mi oko.

Zavrčím, otočím se a vymrštím hořící dlaň k jejímu obličejí. Ona zajeečí.

Zatímco se svíjí bolestí, vyskočím na nohy. Musím se dostat ven. *Hned.*

Rozběhnu se. Sprintuju k zadním vchodovým dveřím. Znenadání se mezi mnou a dveřmi objeví šmouha ve tvaru těla a já prudce zastavím.

„Kampak?“ zeptá se hluboký hlas.

Zamrkám, přesvědčená, že halucinuju. Polodémon přede mnou vypadá úplně stejně jako Zoelle – ne, ne úplně, ale *skoro* stejně. Místo dlouhých copánků má černé vlasy ostříhané nakrátko. Stejně oči. Stejnou štíhlou, vysokou postavu, ale oblečený je do námořnický

modrého trička s dlouhými rukávy vyhrnutými k loktům a černých kalhot, z nichž dole koukají červené conversky. Jestliže Zoelle pasuje do kavárny nebo na koncert, tenhle nově přichozí se s křivým úsměvem a dychtivým, zkoumavým pohledem hodí hlavně do té kavárny. Zatímco Zoelle energií srší, on ji pečlivě odměřuje. Když si mě prohlíží, necítím stejnou jasnou jiskru, jako když na mě hleděla Zoelle, ale horkou sílu, jež z jeho pohledu plynule odkapává. To však neznamená, že není nebezpečný.

Za mnou se ozve výbuch smíchu. Prudce se otočím a spatřím Zoelle, která se zubí od ucha k uchu a ruce má zkřížené na prsou. Pravá tvář se jí už začala hojit, červená popálenina bledne do růžova.

„Já jsem Elijah. A ty?“ ozve se mi hluboký hlas hrozně blízko u ucha, až nadskočím.

Ustoupím o pár kroků, abych je oba viděla. „Vy jste...“

„Dvojčata,“ zvolá Zoelle. „Tohle je můj děsně otravný bratr.“

„A tohle je moje tvrdohlavá, vychytralá sestra,“ řekne Elijah. „A ty jsi...?“

„Někdo, kdo nemá zájem,“ zasyčím a rozběhnu se kolem něj ke dveřím.

Elijah se zachechtá, popadne mě za paži a pevně stiskne. „Neutíkej! Akorát nás tím víc navnadíš k honičce!“ Instinktivně se mu pokusím vytrhnout a poté, co jsem byla svědkem Valecovy síly, napůl čekám, že uslyším a ucítím, jak se mi v jeho prstech láme kost. Nic z toho se však nestane, a ne proto, že by se Elijah málo snažil.

Takže jsou vyrovnaní polodémoni, ale nejsou stejně silní jako Valec? Jsou silní jako Sel? Znovu škusnu paži a jeho prsty o centimetr povolí.

„Chceme jenom ochutnat.“ Když mě Elijah pustí a přehodí mi ruku přes rameno, jako bychom byli kámoši, dojde mi jedna zásadní věc: bez ohledu na to, jak silní jsou ve srovnání s merlinem, nejsou stejně dobře vytrénovaní.

Žádný merlin by se nedopustil takové chyby jako Elijah, když mě právě pustil.

„Na to zapomeňte.“ Popadnu ho oběma rukama za předloktí, trhnou směrem dolů a k sobě – rychle, aby nestihl zareagovat –, vyhrbím záda a boky vystrčím dozadu k jeho hrudníku a zatáhnu. Elijah mi přeletí přes rameno dokonalým obloukem a zřítí se na skleněný konferenční stolek, jehož střepy se rozletí do všech stran.

Na vteřinu všichni stojíme jako přikovaní. Zoelle spadne brada. Šok v Elijahově tváři vystřídá zlost. Než se stihne zvednout z moře rozbitého skla, donese se k nám řehot jeho sestry.

Oba trheme hlavou směrem k Zoelle, která se smíchy popadá za břicho a v očích se jí červeně a černě blýská.

„Jahu!“ popadá dech. „Ona ti totálně nakopla prdel!“

„Zoeee...“ zavrčí Elijah. Následující okamžik je na nohou, stojí v epicentru vybuchlého skleněného stolku a tvář má zkřivenou vzteky.

Natáhne ruku, aby přivolal éter, a pěst mu zahálí zelený oblak, kterému vzápětí zavelí Zoelle a v dlani mu jej přetvoří v hmotnou naleštěnou pátku.

„*Co se tady děje?*“ zahřmí z předsálí Erebov hlas, až mě zabolí v uších.

Zoelle a Elijah vmžiku klečí, hlavy sklopené. Erebos stojí nad nimi a jeho červené oči zuřivě svítí.

Elijah po boku své sestry zběsile zamumlá: „My jsme ne...“

„Ale ano,“ opraví ho Erebos. Elijah zmlkne. „Protože když jsem tady Brianu zanechal, byla sama. Vysvětlete mi to.“

„Ona...“ spustí Zoelle.

„Vysvětlete mi *vaše* chování, ne její. A hned!“

Jakmile dvojčata uslyší tón jeho hlasu, trhnou sebou a v místnosti se setmí. V přítomnosti Krále stínů prchá i samo světlo. Zato stíny jsou čím dál výraznější.

„Mysleli jsme si, že je obět,“ procedí Zoelle skrze zaťaté zuby. „Odměna.“

Půlnočně temný opar za Erebem mu přilne k zádům a vzápětí se rozšíří do stran jako pár křídel, čímž zbarví pokoj do odstínů šedé

a černé. „Kdyby byla obětí, její moc bych pozřel já. Nenáležela by vám.“

„Ano, králi,“ zamumlá tiše Elijah. „Omlouváme se.“

„Zoelle?“ Erebov hlas zní mnohočetně a nadpřirozeně, jak už jsem slyšela dřív. Je to hlas, který jako by vycházel z nitra mé mysli.

Zoelle semkne oční víčka bolestně k sobě, jako by odolávala nutkání odpovědět.

„Zoe!“ vynadá jí Elijah.

Jeho sestra konečně nabroušeně ucedí: „Omlouvám se.“

Uspokojený Erebos si přitáhne moc zpět a opět nabude tvar normálního muže.

„Vstaňte,“ rozkáže jim. Dvojčata se postaví na nohy, hlavy ještě pořád skloněné.

Nezdá se, že by Ereba jejich chování překvapilo, naopak to spíš vypadá, že už ho začíná mít dost.

„Kdo to je?“ zeptám se ho.

Dlouze se na dvojici zamyšleně dívá. „Mí chráněnci.“

„Chráněnci?“ vykoktám. „Jako že tvoje děti?“

Elijah otevře pusou – aby se ohradil nebo mě opravil –, ale Erebos ho jediným pohledem umlčí. Zoelle – Zoe – po mně střelí bleskovým smrtícím pohledem, než taky znovu sklopí hlavu.

Erebos si všeho všimne. „Doufal jsem, že se stihnu vrátit před dvojčaty, abych vás mohl jak se patří představit, ale odchytili mě regenti. Ovšem tento nečekaný moment nám alespoň připomněl, kolik práce nás čeká, Briano.“

„Jaké práce?“ vyštěkne Zoe. „Co je tahle holka zač, když ne oběť?“

„Vy dva opakovaně říkáte, že nechcete, abych s vámi jednal jako s dětmi. Že si chcete získat mou důvěru.“ Obě dvojčata rychle vzhlednou. Teď visí Erebovi na rtech. „Tvrdíte, že jste připravení převzít větší zodpovědnost. Možná že tady Briana představuje příležitost.“

„To se mi moc nelíbí,“ zamručím. Všichni tři se ke mně otočí jako jeden muž.

Erebos si založí ruce na prsou. „První lekce začíná právě teď, Briano Matthewsová.“

„A v čem spočívá?“

„To, že umíš přivolat svou moc, nestačí. Musíš se také naučit, jak ji zapečetit.“ Ukáže na moji hrud. „Zdá se, že Zoe i Elijah ji okamžitě vycítili. Stejně jako předtím Agaraz v muzeu. To se nesmí dít. Musíš ji umět uzavřít tak pevně, aby ji nedokázal odhalit žádný démon ani polodémon. Aby se každé magické stvoření, které tě potká, domnívalo, že jsi jen zcela obyčejná lidská holka.“

Podívám se na dvojčata, potom si vzpomenu na to, jak na mě Agaraz ulpěl pohledem. Na jeho hladový výraz. „Proč?“

„Protože v opačném případě tě něco pohltí nebo zabije dřív, než vůbec začneme s řádným cvičením. Nemohu u tebe být každou chvíli každého dne a taky nebudu. Ani neovládám každého démona či polodémona v této sféře.“

Tak to je ale zajímavé. Dokonce i král démonů má nějaká omezení? Hledám v jeho tváři cokoli, co by mi napovědělo, jaký v něm tahle skutečnost vyvolává pocit, z jeho výrazu však nejde vyčíst nic.

„Dobře,“ přikývnu na souhlas. „Jak se naučím svoji moc zapečetit?“

Dlouhými kroky přejde místnost k zadním vchodovým dveřím a otevře je, pokyne směrem k lesu za hranicí zahrady. Ke stromům a křoví v dálce a hřebenům hor, které jako by se vlnily spoustu kilometrů odsud. Otvorem dovnitř zavane studený zimní vítr – a já se jako jediná v místnosti zachvěju. „S desetiminutovým náskokem.“

„Jdeme hrát?“ Elijah zakrúpe prsty. „Na schovávanou?“

„Přesně tak.“

„A když ji chytíme, můžeme ji sníst?“ zeptá se Zoelle s pohledem upřeným na mě.

Erebos zamyšleně zamručí. „Zvážím to, jestli ji chytíte s použitím jen a pouze éterového smyslu.“

„Cože?“ Srdce mi vyskočí až do krku. Snad není možné, že by jinému démonovi dovolil pozřít můj kořen.

Ale pomstychtivý záblesk v Elijahových očích prozrazuje, že se nemůže dočkat, až mi krapet srazí hřebínek. Zoelle stojící vedle něj odhalí špičáky a sváže si vlasy do culíku. „Jdeme na to,“ usměje se samolibě.

Erebos namíří prstem na skříňové hodiny. „Deset minut, Briano...“
Uteču dřív, než stihne větu doříct.

Ven ze dveří, dolů po schodech, přes terasu a mezi stromy tak rychle, jak mi nohy dovolí. Paže mi kmitají u těla, ve stehnech mě pálí, zatímco uháním pryč a při tom za sebe odkopávám borovicové jehlice.

Pokud je tohle moje první lekce, nezbývá mi nic jiného než ji úspěšně zvládnout. A pak tu další. A tu po ní. Nemám na výběr, protože žádná jiná možnost zkrátka neexistuje.

Od Krále stínů se naučím vše, co budu moct, protože jedině on mě může naučit to, co potřebuju znát.

Až budu dost silná, dost mocná a získám naprostou kontrolu, nebude záležet na tom, čemu musím čelit. Bude jedno, jestli je mým protivníkem člověk nebo démon, duch nebo polodémon, morgana nebo regent... Protože ať proti mně půjde kdokoli, už nikdy nikomu znovu nedovolím, aby mi ublížil.

III

Deset minut. *Deset minut.*

Zběsile se rozhlížím kolem, hledám vhodný úkryt, zatímco moje mysl pochybuje, jestli se vůbec dokážu skrýt.

Nevypadalo to, že by Zoelle nebo Elijah byli vycvičení k boji, to ale neznamená, že je půjde snadno přelstít nebo porazit ve rvačce. Už jsem se utkala s démonem z kamene a démonem ze zahánvajícího mechu i s plně zhmotněnými pekelnými liškami. Bojovala jsem s goruchelem vyspělejším, než jsou jeho jednodušší, víc zvířecí příbuzní iselové – a zvítězila. Ale jestli vím o světě démonů jedno, pak to, že všichni jeho obyvatelé jsou nepředvídatelná stvoření chaosu.

Klušu a pod nohama mi křupe listí, dokud neuklouznu na mokřém kameni a až na poslední chvíli se zkroutím v pádu tak, abych si nezlomila kotník. Naštvaná dopadnu na zem a okamžitě vyskočím zpátky na nohy. Otočím se a pohledem přejedu terén směrem, odkud jsem přiběhla.

Kolik už uběhlo minut? Tři? Možná čtyři?

A já pořád nemám žádný plán.

Chladný vítr proniká skrze moje tenké tričko a kalhoty a rozfoukává mi kudrny kolem obličeje. Ať už jsme kdekoli, je tady strašná kosa. Listopad je tu chladnější než v Chapel Hillu nebo doma v Bentonvillu. Asi kvůli těm horám? Podívám se nad sebe. Pod kostrami holých stromů se do mě dá rychle zima a klouby mi ztuhnou, takže

nebudu schopná pořádně běhat ani bojovat. *Nemůžu tady zůstat. Nemůžu zůstat na jednom místě.* Dám se znovu do pohybu a zrychlím do svižného běhu. *Co teď?* pomyslím si. *A, což je důležitější otázka, jak můžu využít toho, co o svých protivnících vím?*

Odškrtávám jednu informaci na pomyslném seznamu za druhou: Dvojčata jsou polodémoni. Jsou nadpřirozeně silná a rychlá. Mají rychlý metabolismus, takže se rychle hojí. Lépe slyší i cítí, ale Erebos jim zakázal hledat mě pomocí kteréhokoli jiného smyslu kromě éterového čichu. Nevím teda, jak se ubrání použití svých ostatních nadpřirozených smyslů... Leda že by je zmesmeroval, zahalil jim oči i uši. To samé se před spoustou měsíců stalo mně v lese za lóží tu noc, kdy jsme skládali prvotní přísahu a Sel mě dočasně připravil o zrak.

Při myšlence na Sela mě píchne na prsou. Ze rtů mi unikne chomáček kořene – moc v barvě tmavé krve se vznáší jako mlha nad mou hlavou. *Sakra.* Přitisknu si k puse dlaň, zatímco vypuštěný kořen stoupá výš. Část mě, jež tančí vzduchem a pomalu se vytrácí. *To není dobrý,* pomyslím si, *ani trochu.* Mám se pokusit svoji moc zapečetit, ne ji vypouštět!

Sprintem se rozběhnu pryč od zbytku rudé mlhy, rty tisknu pevně k sobě a vzdaluju svoje tělo od mé uniklé magie.

Země kolem se dramaticky promění. Asi sto metrů po pravé straně se jako obrovská masa stínů zvedají kopce. Pár set metrů po levé straně zem najednou padá do nicoty. Ať už jsme kdekoli, mezi stromy v dálce je matně vidět linie horského hřebenu. Všude kolem leží mrtvé či umírající rostliny, všechno je suché a křehké a hlasitě to křupe pod podrážkami mých bot. Každá zašlápnutá větvička v tom tichu zní jako výstřel z pistole. Každé zalapání po dechu mi v uších chrčí jako elektrická pila.

Přemýšlej, Bree!

Kdyby mě honil Valec... Jakmile pomyslím na Valeca, vznese se mi od úst další náznak plamene. Přidám do kroku, abych mu unikla. *Kdyby mě honil on, kde bych se schovala?*

Někde ve výšce, abych viděla, jak se blíží.

Na místě tak nápadném, že by mě mohl přehlédnout.

Někde, kde mě nepůjde zahnat do kouta, pokud se budu muset bránit.

Támhle.

Na malé louce pod vysokým kopcem stojí velká hnědá stodola, u jejíhož vchodu je zem zasypaná šterkem.

Vystartuju k ní.

Vepředu jsou dvoje široké dveře, ale kolem nich jen proběhnu. Místo toho zamírím ke svahu, který se zvedá asi deset metrů za stodolou, šmátrám po něčem, čeho bych se mohla chytit, a lezu nahoru. Ve stodole by mě mohli snadno obklíčit, zato za stodolou na kopci, jenž na ni shlíží? Tam budu mít dobrý výhled a uvidím, až dvojčata dorazí na mýtinu, a snad budu i dost vysoko na to, aby případné další pramínky uniklého kořene vystoupaly k nebi dřív, než ho oni dva vycítí.

Jakmile se dostanu na vršek, přitisknu se mezi dlouhými a převážně uschlými stonky prosa celým tělem k zemi, když vtom uslyším ozvěnu hlasu, který se rozezvoní krajinou a mezi stromy.

„Brianoooo. Kdepak jsiiiiii?“ Zoe. Pobaveným tónem. Zaslechnu tiché zabručení – Elijah – a pak se Zoe znovu zasměje, než zvolá: „Elijah si myslí, že nám usnadníš práci a najít tě bude hračka, ale já si myslím, že bys mohla být celkem mazaná!“ Odmlčí se. „Jsi mazaná, Brian?“

Zavřu oči a zaměřím pozornost na kořen v mém hrudníku. Co to Erebos říkal? Zapečetit ho, abych působila jen jako obyčejná lidská dívka a nic jiného. Trvalo mi tak dlouho, než jsem se výheň ve své hrudi naučila záměrně otevřít, ale teď, když už ji umím používat, nemám tušení, jak dvířka znovu zabouchnout. Teď, když už mě nechrání mýtonoši ani mágostráž, mám pocit, jako bych zůstala sama s nezvladatelnou zbraní v rukou. Bombou bez pojistky. Plamenometem se zaseknutou spouští.

Moc, která mi ještě včera připadala jako svoboda, se může stejně tak stát důvodem mého zániku. Krví ve vodě lákající hladové žraloky.

A není tady nikdo, kdo by mě ochránil.

Najednou se ocitnu ve vzpomínkách – na Nickovu tvář na kopci nad Severní kapitulou, jeho nataženou ruku, konečky prstů. *Nick* – z úst mi unikne další vlna moci jako rozezlený plamen.

„Ho hól!“ zavolá Zoe. „Copak to bylo?“

Do háje. Pevně semknu víčka. Přestaň! Nemysli na Nicka. Nemysli na nikoho. Ne...

Nebraň se, usměj se a pojď si dát dortík. Alicina slova.

Vůně čerstvě upečeného dortu se v mé paměti mísí s gumovým pachem jednoho jediného nafukovacího balonku. Zatnu zuby – mezerami mezi nimi pronikne kořen. *Nemysli na Alici. Když budeš myslet na Alici, pomyslíš na...*

Hlavně jestli jsi v pořádku, dceruško. Tátova starostlivost.

Táta pohřbil svoje obavy, když jsem mu už zase lhala a řekla, že si nemusí dělat starosti. Přitom je tolik důvodů, proč by se o mě měl bát. Přepadne mě šíleně ostrá bolest, až zalapám po dechu – a z úst mi vytryskne proud kořene.

Do hajzlu.

„Briano!“ Zase Zoe. „Tobě ta schovka fakt moc nejde, holka! Tos rovnou mohla odpálit ohňostroj! Jak na silvestra...“ Slyším, jak se oba pochechtávají.

Potom na mě houkne Elijah: „Kde jsi vlastně sehnala ten červený éter? Dojde ti, když ho chvíli používáš? Funguje to jako dobíjecí baterka?“

„Musíš se zastrkávat do zásuvky?“ doplní Zoe.

„Ukradla jsi ho? Nebo získala dohodu?“ zeptá se Elijah a tentokrát zní, jako že ho to opravdu zajímá. „Moment... nejsi kouzelnice?“

„Ech, fuj, Elijahu. Kouzelníci smrdí. Breeina magie voní dobře.“

Zadržím dech, jako by mi to bylo k něčemu dobré, a přitisknu se víc k zemi.

Zapátrám po představě, kterou jsem dřív používala, abych se ochránila – imaginární zdi z oceli a cihel, s níž jsem na Severokarolínskou univerzitu přijela. Bariéry sahající míli do výšky bez svarů či prasklin. Zdi, jež bývala hrází mezi mnou a mým čerstvým žalem, která držela Bree-po pod kontrolou. Jenomže tady ta zeď nezabírá. Už ne. Z pusy mi tryská kořen. Vdechnu ho dovnitř, ústa plná záře, pokouším se jej polknout...

„Mám tě!“ donese se ke mně od úbočí kopce Zoein hlas. Neodvážuju se pohnout pro případ, že jen blafuje a snaží se mě vylákat ven.

Vysokou travu po obou stranách náhle ohne poryv větru, jediné varování před tím, než mě pod každým loktem popadne pár rukou, jež mě vzápětí zvednou, jako bych byla lehká jako pírkó.

Vycením zuby na dvojčata, která mě se širokými úsměvy drží pevně za paže.

„Deset dvacet, Briana.“ Zoe přimhouří oči a já takhle zblízka vidím, co s nimi dvěma Erebos udělal. Obličej je jim oběma halí slabá vrstva černého kouře, jenž víří a svíjí se ve vzduchu jako maska z éteru. Pod ní září červené oči. „Kde máš tu magii?“

Ukaž mi svoji sílu, holčičko. Démonova výhružka.

Celé moje tělo zasáhne záblesk vzpomínky. Kizia, goruchel a nájemná vražedkyně, která byla vyslána, aby mě přepadla v domě, jenž měl být bezpečným úkrytem mýtonošů. Její spáry zarývající se mi do kůže na krku. Se vzduchem vydechnu i kořen.

Dokonce i moji nepřátelé ve mně můžou tenhle chaos, tenhle nedostatek kontroly vyvolat.

Zoe se zachechtá. „Tohle bude teprve zábava, Jahu...“

Slyším Zoein hlas, nevidím však nic jiného než Kizii. Přestože mi polodémonská dvojčata vyhrožují tady a teď, já se nacházím v minulosti.

Vybavím si uchela, s nímž jsem se utkala v lesích té noci, kdy jsme skládali prvotní přísahu. Stvoření z kamene, které převrátilo auto, v němž jsem seděla, jako dětskou hračku. I Selwyna, který mi vyhrožoval smrtí ještě předtím, než se ukázalo, čím jsem potomkyně. Vzpomenu

si na regenty, kteří si mysleli, že jsem příliš důležitá na to, abych mohla žít svobodně, avšak ne dost důležitá na to, abych se stala jejich králem.

I přesto, že jsem od řádu utekla, jsem pořád ta stejná náctiletá holka, vychovaná jako jednourozená, vydaná na milost svému protivníkovi, který se mi s vyceněnými zuby vysmívá.

Ještě pořád. Po tom všem.

Před třemi měsíci jsem v lomu viděla démona, kterého jsem neměla spatřit... A od toho okamžiku se mi bez přestání děje jedna neuvěřitelná věc za druhou. Před šesti měsíci byla mamka ještě naživu a já jsem netušila, jak vypadá smrt.

Teď kromě toho vím taky, jak *zní*.

Poznám její pach. Její chuť. Její tíhu v Rhazově těle probodnutém mým mečem. Hluboké, zlověstné křupnutí zlomené kosti. Teď vím, jak vypadá moje vlastní tělo, když je rozervané. Spatřila jsem živé maso pod mou kůží – lesklé, mokré, zranitelné. Víím, jak hluboko může bolest proudit, jaký je to pocit, když nervy ječí a svaly se trhají. Z hrdla se mi pokouší vydrat hlasitý vzlyk – *Nechci nic z toho vědět*. Ale víím. *Vím to*. A už toho mám víc než dost.

Zoe, jež netuší nic o rostoucím víru žalu a zlosti v mém nitru, zavrtí s pobaveným úsměvem hlavou ke svému bratrovi. „Nechce se mi věřit, že nám král dá ochutnat...”

„*Drž*.“ Před očima se mi červeně zablýskne. „*Hubu*.“

Zoe po mně šlehne očima. „Co prosím?“

„Chcete moji moc? Tady ji máte.“ S jedním dvojčetem na každé paži rozevřu dlaně... a jako ze dvou sopek z nich vyšlehne kořen přímo pod jejich bradami.

Hlavy jim s uspokojivým zasyčením pohltní plameny.

Oba vřísknou, pustí mě a klopýtnou dozadu. Využiju toho, že jejich pozornost zaměstnává bolest.

Ramenem vrazím Elijahovi do hrudi, námahou při tom heknu. On zaskučí a vyletí do vzduchu, chvíli v něm zůstane viset a pak dopadne na příkrý svah. Nato se skutálí dolů pryč z dohledu.

Zoe hluboce zavrčí. Otočím se...

Jenomže jí už došlo, že mou nejsilnější zbraní jsou moje ruce.

Zdrhne mi z dosahu tak rychle, že vidím jen rozmazanou šmouhu.

Zastaví se asi šest metrů ode mě, divoce funí a hřbetem ruky si otře ožehnutou tvář, přičemž si rozmaže make-up, který se jí teď táhne přes spánek jako fialový šrám. „Takže ty budeš taková, jo?“

„Jo, budu.“ Letmo se podívám na jejího bratra, který nehybně leží na úpatí kopce. „Doufám, že se nepraštil do hlavy.“

Zoe vystřelí ke mně a zběsile se po mně ožene svou silnou, ale netrénovanou paží.

Ladně jí uskočím, moje tělo reaguje instinktivně a pohotově – a pěst proletí vzduchem kolem mého nosu.

Znovu se zastavíme a jedna druhou si poměrujeme.

„Jak rychle se dokážeš zahojit?“ dobírám si ji. „Doufám, že rychleji, než umíš boxovat.“

„Sklapni!“ Zoe vystartuje mým směrem. Pokusí se mi ubalit další ránu – já se před ní sehnu, vděčná za všechny chvíle, jež jsem strávila pod vedením Gillian Hanoverové. Vděčná dokonce i za svoje nepřátele. Za Vaughna a Rhaze a každého isela, který mě naučil uhnout se dřív, než udeří.

Zoe zakopne o drn trávy, a přestože se vmžiku vzpamatuje, něčeho si všimnu.

Rozrušilo ji, že klopýtla.

Zajímalo by mě, jestli...

Předstírám útok a vyrazím vpřed. Místo aby se rozběhla pryč, jenom ustoupí.

Uhodla jsem správně. Z opatrnosti se snaží jednat pomalu – dokonce i v obraně.

Pokaždé, když se na mě teď pokusí zaútočit, bez námahy uskočím. Pokaždé, když dopáleně zafuní, jízlivě se pousměju.

Práci nohou zvládám líp než ona. Vím to já, ví to i ona – a pěkně ji to štve. A protože se vzteká, jsou její pohyby odfláknuté.

„Opatrně, Zoe,“ řeknu. „Ať znovu nezakopneš. Mohla by sis vyvrtnout kotník.“

Zlostně zasyčí, ale nezaútočí. Má se víc na pozoru a podruhé se nachytat nenechá.

„I pekelné lišky, s kterými jsem bojovala, se hýbaly rychleji než ty,“ popichuju ji. „Přitom byly jednou nohou v hrobě.“

To zabere.

Pomalu se rozzuřeně rozmáchnu. Skrčím se pod její paží a přitom se blížím k ní. Sevřenou pěstí ji zasáhnu do žeber a vzápětí se hned otočím a uskočím pryč. Už jsem rozdala i lepší rány. Pravděpodobně jsem teď poděděnou sílu využila jen z poloviny, stačí to však k tomu, aby Zoe s rukou přitisknutou k boku zavravorala o pár kroků vzad.

V obličejí se jí objeví strach.

Opatrně, abych se nedostala příliš blízko srázu, ukročím dozadu. Podívám se dolů, kde se sténající Elijah překulil na bok. Za chvíli bude na nohou.

Zoe se mě pokusí vyděsit: „Vysajeme tě tak, že z tebe zůstane jen suchá slupka, holčičko.“

Pohrdavě si odfrknu. „A proč? K přežití éter nepotřebujete. Nepotřebujete ani lidské utrpení. Vůbec se nemusíte krmit jako démoni.“

Když se ušklíbne, vykouknou na mě mezi jejími tmavě fialovými rty ostré tesáky. „Jasně, já ani Elijah se nepotřebujeme krmit jako plnokrevní démoni, ale nahánět éter, bolest a mizérii je skvělá zábava.“

„Takže jste prostě jen nenažraní.“ Přikrčím se, abych uhnula pěstí, která mi přeletí nad hlavou. „Netrénovaní, pomalí a nenažraní. Proč se s váma Erebos vůbec obtěžuje?“

Oči se jí rozšíří. „Ty jedna mrňáva...“

Snadné jako facka. Využiju šance, na kterou jsem čekala, a zaútočím. Spoléhám se na to, že ji nečekaným pohybem zaskočím. Povede se.

Tak trochu.

Ona mě popadne za ramena, zakloní se a pak se společně začneme kutálet dolů z kopce.

Narazím si bedra o kámen a něco dalšího mi způsobí dlouhý krvavý škrábanec nad loktem. Nakonec se svalíme Elijahovi k nohám.

On už se z pádu vzpamatoval a oběma rukama mě popadne za límec a s vyceněnými zuby mě vytáhne do vzduchu, takže se země dotýkám jen špičkami bot. Vykopnu před sebe a trefím se mu do holeně. Povolí sevření, jenže vtom mě za triko chytí Zoe a přitáhne si mě k sobě. Zvedne mě ještě výš, má železný stisk. „Už mě tahle hra nebaví.“

„Fakt ne?“ uchechtnu se, když popadnu dech. „Já si ji skvěle užívám.“

„Mohla bych ti ve vteřině zlomit vaz,“ soptí Zoe.

„Zoe!“ křikne Elijah. „Ona za to nestojí!“ Kradmo se ohlédne přes rameno, určitě hledá Ereba. Ani já netuším, kde Král stínů je, ale jedinou věc o něm vím. Zním jeden velice důležitý detail.

„Jasně, mohla bys mě zabít,“ přisvědčím tiše. „Ale neuděláš to, protože by to tvůj pán nikdy nedovolil. To obě dobře víme.“ S námahou se natáhnou dopředu, až se naše nosy dotknou. „Že jo, Zoelle?“

Nával zlosti ji připraví o hlas. Místo odpovědi zavrčí a následně mě vymrští vysoko do vzduchu.

Nemám dost času ani na to, abych se stihla připravit na náraz do těžkých dřevěných dveří. K tomu ovšem vůbec nedojde. Místo abych prorazila dveře stodoly, třísknu se do páteře o cosi tvrdého jako silná betonová stěna. Vzduch kolem mě se bílo-zeleně zablýskne. O tvrdou zábranu se praštím i do hlavy a před očima se mi roztančí černé tečky.

Ať už je tahle svítící zeď z čehokoli, není jen pevná, připadá mi taky *živá*. Dlouhý okamžik jsem k jejímu rozvířenému povrchu celým tělem přilepená jako magnet. Vyprázdní se mi mysl, nejsou v ní žádná slova, žádné myšlenky – místo toho se mě zmocní silná, zvířecí hrůza, z které se mi stáhne žaludek. A na něj odpoví zoufalá potřeba odejít, nebo spíš utéct pryč.

Utečpryč – dostañseodsud – užnikdysesemnevracej – utečpryč –

Když mě zeď konečně pustí, projede mi trupem i končetinami výboj elektřiny, což otupí bolest z pádu po hlavě do šterku. Zhroutním se

na hromádku, tvář sklopenou, lapám po dechu, ohromená emocemi, které víří v mém nitru.

Za látku trička mě zezadu nadzvedne silná ruka. Moje končetiny jen bezvládně plandají, zatímco mě někdo vleče po kamíncích k trávě. Krátkou chvíli plnou zmatení cítím úlevu. Obrovskou úlevu, že mě dotyčný táhne od stodoly pryč, že se moje tělo pohybuje správným směrem, třebaže ne po vlastních nohách.

Ruka mě hrubě otočí. Zamžourám do zářícího slunce a jasné našedlé zimní oblohy, až mi trochu začnou slzet oči. „Co...“ zachraptím. „Co to bylo?“

Odpovědi se mi nedostane, ale moje mysl ji stejně vyčaruje. Ochranné kouzlo? Bariéra? Měla jsem však pocít, že je *živá*. Při dotyku ochranného kouzla či bariéry jsem nikdy podobný pocit neměla.

Dvojčata se nade mnou sehnu, z obou krajů mého zorného pole se vynoří jedna hlava a společně zastíní slunce.

Tenhle moment je až moc povědomý. Už jsem ho zažila dřív, vydaná na pospas polodémonům. Z mého těla se vznese kořen v podobě bledě červené mlhy.

„Ha!“ usměje se na mě seshora Zoe. „Není divu, že se tě starej snaží vycvičit. Kdyby věděli, kolik v sobě máš šťávy, seběhli by se k tobě všichni nízcí démoni z celého kraje.“

Zuřivě na ni zavrčím a pokusím se vyskočit na nohy, zradí mě však svaly ještě stále oslabené magií stodoly. Každé dvojče mi jednou dlaní tlačí do opačného ramene, dokud se nepoddám a nezhroutím se na zem.

„Chytili jsme ji...“ spustí Elijah a obezřetně se na mě dívá. „Takže...“

„Takže jsme vyhráli!“ usměje se Zoe poněkud zdivočele. „Můžeme ochutnat její moc.“

„Řekl, že to zváží,“ opraví ji Elijah. Znovu se rozhlédne. „To ještě neznamená, že to máme dovolené. Měli bychom na něj počkat...“

„Elijahuu,“ kňourá Zoe. „Přestaň se chovat jako králův mazánek.“

Elijah si odfrkne. „Nechovám se...“

Svíjím se v pevném sevření jejich prstů. Do stěn mé mysli zevnitř drápe nutkání utéct daleko od stodoly. Zatímco se jim vzpírám, můj kořen kvete výrazněji a pozornost dvojčat se rychle stočí zpátky ke mně.

„Ne...“ zachraptí hlubokým, hrubým hlasem Zoe a oči jí zažehne červená. „Nechce se mi čekat.“

Když se Zoe nakloní blíž k mému obličej, trvá jen vteřinu, než její bratr přestane otálet. Společně se hluboce nadechnou u mého krku, moje rudé plameny se vlní k jejich tvářím...

A pak se oba stejně synchronizovaně odkloní a jako jedním hlasem zaúpí bolestí.

Veškeré myšlenky na stodolu vyblednou v porovnání s něčím, na co jsem ve víru toho všeho zapomněla. Něčím, nad čím nemám vůbec žádnou kontrolu.

Mým pokrevním cejchem, jenž se zuřivě vznítí.

IV

Elijah lapá po dechu, dává se a pak si odplivne na zem. „Co to je?!“

Sténám, když se zvedám do sedu, oběma rukama se držím za hlavu, okolí se mi pořád vlní před očima. Ale ta podivná magie stodoly opustila moje tělo. Už necítím potřebu utéct.

„Krucinál!“ upoutá Zoe kloktavým výkřikem moji pozornost. Podívám se doleva a vidím, že seš krábe v obličejí a na jazyku. Zakleje na mě, oči jí slzí. „Cos nám to udělala?“

„Nic. Neudělala jsem fakticky vůbec nic, to mi můžeš věřit.“

„Proč to teda tak zatraceně pálí...“

„Odkáživa jsi byla příliš dychtivá, Zoelle,“ ozve se klidně a nevesele Erebův hlas. Všichni tři se otočíme a spatříme ho stát tři metry od místa, kde leží dvojčata s tvářemi staženými bolestí. „Příliš nedočkavá.“

Zoe mě probodne pohledem. „Urvu ti hlavu...“

„Ne, nic takového.“ Erebos vmžiku stane mezi námi.

„Proč ne?“ rozkřičí se Zoelle. „Popálila nás!“

„Briana vás nepopálila,“ opraví ji Erebos. „Sežehla vás její moc, nad kterou však ona neměla kontrolu.“

Hlasitě vydechnu nosem, když se ve mně probudí rozporuplné emoce. Zlobím se na sebe, že jsem na pokrevní cejch zapomněla, a zároveň cítím nevraživý vděk za to, že ho mám.

Erebos nesouhlasně mlaskne. „Neslíbil jsem vám, že Brianinu moc budete moci ochutnat.“

Elijah zabrblá na adresu své sestry. „Já to říkal.“

Erebos přikývne, v rudých očích mu blýskne hrdost. „Dobře jsi poslouchal, Elijahu.“

Takže on si slovy pobrává i s nimi, pomyslí si.

„To, že poznám zavádějící a lstivé pokyny, mě ale nezabaví těchhle... nepříjemných pocitů, králi.“

„Ne,“ přitaká Erebos. „Doufal jsem, že ti tvá logicky založená mysl nedovolí následovat sestru za špatným rozhodnutím.“ Král stínů se obrátí ke mně. „Takhle je to s nimi pokaždé, Briano. Zoe se do všeho vrhá po hlavě a Elijah ji následuje. Každého z nich pohání jiný druh hladu.“

Když povytáhne obočí, zaplaví mě pocity rozhořčení a potupy – a dojde mi, že to na nás celé ušil. Na mě i na dvojčata. „Věděl jsi, že se mi kořen nepodaří skrýt,“ řeknu, zatímco se zvedám do stoje.

Erebos lehce sklopí bradu. „Jsem učitel, Briano. Své žáky znám velmi dobře.“

Nejdřív se naježím, protože mi přijde jako nehorázná drzost, že mě řadí mezi svoje „žáky“, ale vzápětí se zklidním. Pobouřenost mě sice dostala dost daleko, ale tuším, že tady mi nebude k ničemu, rozhodně ne, dokud jsem Králi stínů nejedním způsobem zavázaná. Připomenu si, že jsem koneckonců chtěla, aby mě naučil, co ví. Sama jsem to s ním vyjednala.

„Věděl jsi, že se dvojčata za každou cenu pokusí pozřít moji moc a co se jim stane, pokud to zkusí.“

Zoe nadlidskou rychlostí vyskočí na nohy. „Počkat, cože?“

„Ta moc patří jí, ale taky nějak souvisí s tebou, že jo?“ hádá Elijah. Sedne si do nízkého kleku, rukou si otře pusy a s přemýšlivě nakloněnou hlavou hledí na Ereba.

Erebos přikývne. „To, co jste zakusili, je její magie probuzená pokrevním cejchem, ježž jsem jí vtiskl já.“

„Co je sakra pokrevní cejch?“ chce vědět Zoe. Erebos ji počastuje káravým pohledem a ona polkne a se zaťatými zuby skloní hlavu.

„Pane?“ Elijah se postaví, vážným výrazem a vystupováním tiše vyjadřuje podporu sestřině otázce.

Přestože mi fungování pokrevního cejchu vysvětlil už Valechaz, zjistím, že toužím poslechnout si vysvětlení z úst samotného prastarého krále démonů. Ačkoli jsem už devátou dědičkou pokrevní linie z máminy strany, která cejch nese, jsem mezi nimi jediná, která se o jeho existenci vůbec dozvěděla – a především ho taky upotřebila.

„Pokrevní cejchy jsme používali předtím, než se dohody s démony začaly psát a podepisovat krví,“ vysvětluje Erebos. „Pokrevní cejch slouží dvěma účelům: trvale člověka spoutá s dluhem, který slíbil splatit, a tím pádem zajišťuje, že až nadejde správný čas, bude slib naplněn. Zároveň dává ostatním démonům najevo, že na odměnu, kterou v sobě ocejchovaný člověk nese, už má nárok jiný démon, a tudíž o ní nelze dál vyjednávat. V tomto případě jsem ocejchoval Brianinu předkyni, ale jelikož jsem si svou odměnu zatím nevybral, Briana cejch zdělila po svých předkyních a už se s ním narodila.“

„Zdá se mi, že by klidně stačila cedule s nápisem ‚Nesahat,‘“ reptá Elijah.

„Brianina moc skutečně nemá v této sféře obdoby,“ pokračuje Erebos. „Je to věčný oheň, který díky zákonitostem krvečárů přebývá v jejím těle, neboť její předkyně Vera uzavřela dohodu s dušemi mrtvých, jež v nouzi prosila o pomoc. Bez Veřina vědomí jsem na její úpěnlivou prosbu odpověděl také já a získal jsem tak nárok na oheň planoucí uvnitř některé z budoucích dcer její pokrevní linie výměnou za to, že Veřiným potomkyním poskytnu jistou ochranu. Když se kdokoli pokusí násilně vysát Brianinu magii, pokrevní cejch zažehne její moc, která zloděje popálí a odežene.“

Dvojčata na mě zírají novými očima, a mě tak pálí soustředěné pohledy obou polodémonů a Krále stínů naráz. Naskáče mi z toho husí kůže.

Chvilí se cítím jako ta mrtvá dívka z Théb vystavená v muzeu. Jako trofej v chamtivých rukou, cenný artefakt, který kdysi býval

skutečným člověkem. Dívka, jež byla kdysi živá a teď je uvězněná za sklem v zemi a období, jaké by si nedokázala ani představit.

Zoe zrudne, její hnědé tváře získají načervenalý odstín. „Mohl jsi nám prostě říct, že...“

„Ne.“ Erebos k ní sklouzne očima. „Ty obzvlášť se umíš poučit pouze tou nepříjemnější cestou, Zoelle.“

Zoe se zamračí.

Neskutečně mi vadí, že navzdory mým vlastním nepříjemným pocitům, které pomalu odeznívají, najednou dychtím zjistit víc. Uplynulá půlhodina utkání a bojování se mi zdá být zanedbatelnou cenou za vědomosti, které můžu získat na oplátku. To, co se tady naučím, má velkou cenu. Musím za to něco zaplatit. Nutně se totiž potřebuju dozvědět všechno, co mě nemohli naučit mýtonoši ani půdočární. Co mi nemohly nebo nechtěly prozradit moje předkyně. Potřebuju znát to, co Vera nevěděla, a ani nemohla vědět. Král stínů je démonem, jenž má motivaci pomoci mi stát se co nejsilnější a nejmocnější a zároveň zajistit, že nezemřu rukou někoho jiného. Démon, který je, zdá se, ochotný být mým učitelem, i když to přiznávám nerada.

Erebos přejeđe očima po dvojčatech a pak se zahledí i na mě. „Dotazy?“

Elijah se přihlásí. „Co by se stalo, kdybychom nepřestali?“

„Nejasná otázka,“ opraví ho Erebos. „Ptej se konkrétně, Elijahu.“

Elijah si našťavaně odfrkne a potom si mě prohlédne způsobem, z nějž mě začne svrbět na kůži. „Kdybychom se Zoe vytrvali i přes bolest způsobenou pokrevním cejchem a dál se krmili Brianinou mocí, zabilo by nás to?“

Erebos odvěti: „Nezapomínej, že přírodní řád upřednostňuje rovnováhu. Jelikož vy dva jste vzešli ze spojení člověka a démona, jste vyrovnanými bytostmi, dobře přizpůsobení životu ve sféře lidí. Pokud byste vydrželi bolest způsobenou mým cejchem a skutečně poznali Brianinu moc, tak by vás omámila. Pokud byste pokračovali dál, čekala by vás jistá smrt.“

„Takže jsme se mohli nechtěně zabít?“ vyjekne Zoe a rozhodí rukama. „A ty ses nás ani nepokusil varovat? To snad není možný...!“

„Věděl jsem, že přestanete, Zoelle,“ dodá Erebos téměř vlídně. Znovu zapřemítám, v jakém je s těmi dvěma vztahu. Proč s ním jsou. Jak to, že s králem démonů mluví tak důvěrným, někdy až lhostejným tónem.

„A co kdybychom byli plnokrevní démoni?“ vyptává se dál Elijah. „Co by se nám stalo?“

Erebos pokrčí ramenem. „Plnokrevný démon dost odolný na to, aby přestál spalující bolest způsobenou cejchem, by získal nepředstavitelnou moc. Právě proto je třeba Brianinu moc střežit.“

Taky mám jednu otázku, kterou mu chci položit. „A jak by dopadl nevyrovnaný polodémon?“

Například Merlin, dodám v mysli. Třeba Selwyn.

Když se vložím do hovoru, dvojčata si vymění nechápavé pohledy. Erebos se pomalu otočí čelem ke mně. Jakmile se mi podívá do očí, vím, že i jeho napadl Selwyn.

„Například?“ pronese tiše.

Takže mě donutí zeptat se napřímo. „Co by se stalo merlinovi, který by se pokusil požířit moji moc?“

Erebovi zacuká v koutcích při vynechané zmínce Selova jména, otázku však zodpoví.

„Chaos upřednostňuje nerovnováhu a v žilách merlinů řádu koluje převážně lidská krev. Potkal by je mnohem horší osud než plnokrevného démona nebo vyrovnaného polodémona.“

„Horší než smrt?“ protestuje nevěřičně Zoe.

„Existuje celá řada osudů horších než smrt, Zoelle,“ odpoví laskavě Erebos. „Mám je vyjmenovat?“

Zoe se zašklebí. „Obejdu se, díky.“

Elijah zavrtí hlavou. „Ne, děkuju.“

„Ano,“ prohlásím. „Pověz mi, co je horší než smrt.“

„Seš normální, nová holko?“ sykne Zoe. Zděšeně se na mě dívá, zatímco její bratr si mě prohlíží s velkým zájmem. Oba je ignoruju.

Nemohla jsem se rozloučit s Nickem. Nemůžu se rozloučit se Selem. Nevím, jak opustit ty dva, kteří kvůli mně pokrevní procházkou vstoupili do noční můry a odmítli z ní odejít beze mě, a zapomenout na ně. Odmítli dopustit můj pád. Do zadní strany zubů mě pálí kořen, snaží se vydrat ven.

Erebos a já si mlčky hledíme do očí. „Vždyť to víš, Briano.“

„Stejně mi to řekni,“ trvám si na svém.

„Je po něm,“ odsekne tiše. „Uděláš nejlépe, když to rovnou přijmeš a nebudeš zoufale doufat v nemožné.“

„Kdo...“ spustí Elijah.

„Řekni mi jak,“ naléhám napjatým hlasem, ruce mám podél stehen sevřené v pěsti.

Erebos přimhouří oči. „Pokud by tvou moc použil nevyrovnaný polodémon, třeba tak, že by s její pomocí vytvořil éterovou kreaci... Nejdřív by ho tvá moc omámila, a to silně. Projevilo by se to špatnou artikulací, dezorientací, ztrátou zábran.“

Významně se na mě podívá a já vím proč. Když jsme byli na útěku, nabídla jsem Selovi, že může využít mého kořene, abychom spolu vytvořili zábranu a ochránili se před Erebem. Zatímco Ereba bariéra popálila, Sela ne. Byl však potom opilý éterem a blouznil.

„Ovšem,“ pokračuje Erebos, „pouhé použití tvé moci není nic v porovnání s jejím pozřením. Jestliže merlinové při návratu ke své démonské podstatě pomalu klesají, pak je to, co se stane po pozření tvé moci, nekontrolovaným a nesmírně rychlým pádem. Merlina, jenž se nakrmí tvou mocí,“ záměrně se odmlčí, „ať už je jím kdokoli, zcela ovládnou nepotlačované pudy zesílené démonií. Dočasně ho přimějí krmit se bezhlavě a bez rozmyslu. Pokud nevyrovnaný polodémon, jako jsou merlinové, propadne démonii, už navždy ztratí svou lidskost. Bude lačnit po éteru a lidské bolesti jako všichni démoni.“

Polknu a odvrátím pohled stranou. Víím, že tohle o démonii tvrdí taky rád. Tvrdí, že prý Sel přišel o veškerou svoji lidskost. Ale já tomu pořád nevěřím. Nemůžu tomu začít věřit.

„Briano,“ mluví Erebos dál, přikročí blíž a ztiší hlas. „Ať už je Selwyn kdekoli, a pokud je vůbec schopný na tebe myslet, ovládá ho neukojitelná touha po něčem větším než jen tvém utrpení. Kdyby ses mu postavila, měla bys co do činění s démonem, kterého pohání nutkání zjistit nejen to, kolik bolesti lidské tělo vydrží, než zemře, ale hlavně kolik bolesti dokážeš ty sama vydržet, a přitom pořád zůstat naživu.“

„Jeho matka propadla démonii, ale svoji lidskost si udržela.“

„Jeho matka je ojedinělým případem mezi merliny i démony. Mimoreálně badatelka a čarodějka,“ řekne Erebos. „To, o čem mluvíš, je v podstatě nemožné. A zatímco ona měla dost času se na svůj pád připravit, její syn neměl žádný.“

Trhnu sebou při vzpomínce na to, jak se Selovo tělo stočilo dál ode mě s Nickem. Vzpomenu si, že mu nešlo mluvit. Pamatuju si, že mě dokonce ani nepoznával. Ale teď do skládačky v mé mysli zapadne další příšerný dílek: Sel dál vysával můj kořen, přestože mu pokrevní cejch stvořený Erebem způsoboval hroznou bolest.

„I když mu cejch ubližoval...“ hlesnu, „dál se mě snažil zachránit.“

„Sám se odsoudil k záhubě,“ řekne Erebos. „Věděl, co bude následovat.“

„Obětovat se pro druhé je snad ten nejryzejší projev lidskosti, nebo ne?“ obořím se na něj.

Erebos přimhouří oči.

„Co může být lidštějšího než riskovat, co máš a co pro někoho jiného znamená?“

Hlas se mi zlomí. Když vydechnu, vypluje mi z úst spirála hustého, sytě červeného kořene a vznese se vzhůru.

Zoe si zakryje nos, aby utlumila vůni mé moci – a mého čerstvého utrpení.

Erebos do mě zabodává pohled. „A dost,“ oduší hlasem jako jed. „Nechte nás o samotě.“

„Proč?“ zeptá se Zoe. Oba sourozenci na něj překvapeně hledí.

„Lekce je u konce a já se nehodlám opakovat,“ řekne Erebos. „Musím si s Brianou promluvit mezi čtyřma očima.“

Dvojčata si vymění pohledy a mlčky se dohodnou, pak se společně otočí a odeberou se lesem zpět k domu, jejich kroky polodémonů nevydávají vůbec žádný zvuk.

V

Já sice neslyším, jak se dvojčata trucovitě vlečou zpátky do domu, Erebos však ano. Zatímco čekám, stojí s hlavou nakloněnou na stranu, jak to démoni dělají, když něčemu bedlivě naslouchají. Po chvíli obrátí pozornost ke mně a pozorně sleduje moji zdviženou bradu a kamenný výraz tváře.

„Nemusím snad zdůrazňovat, že je mnoho věcí, které bys neměla prozrazovat dvojčatům ani žádnému jinému démonovi, na kterého případně narazíme za dobu, již společně strávíme.“

„Proč jsi jim dovolil mě napadnout?“

„Abych ti dal lekci. Neobstála jsi.“

„Nikdo mě nikdy nenaučil jak kořen ovládat,“ bráním se. „Proč jsi mě poslal do situace, ve které jsem neměla šanci obstát?“

„Protože si musíš uvědomit, co se stane, pokud svůj kořen vypustíš omylem. Pokud se ho nenaučíš zapečetit.“

Nechám význam jeho vět pomalu doznít v mé hlavě. Stejně jako Elijah se umím mít na pozoru před jeho úskoky. Konečně si něčeho všimnu: „Před nimi jsi o mé moci nemluvil jako o ‚koření‘.“

„Nemluvil.“ Pohledem mě mlčky vyzývá, ať neustávám, ať dál naléhám. Na rozdíl od toho Ereba, jehož jsem poznala jako člena rady regentů, tenhle Erebos chce, abych mu kladla otázky.

„Co dalšího před dvojčaty tajíš?“

„Mnohem víc než před tebou.“

„Jako třeba?“

„Odkud pocházíš. Jakého titulu jsi bývala nositelkou. Že jsi mýtonoška. Kdyby se dozvěděli, že tvými žilami koluje krev Artuše Pendragona, bez rozmyslu by tě zabili, stejně jako kterýkoli jiný démon.“

„Pořád ta samá písnička,“ zamručím nespokojeně. „Abys věděl, tak jsem před démony prchala už předtím, než jsem vytáhla Excalibur z kamene, a zatím jsem pořád živá.“

Oponuje mi třemi věcnými argumenty: „Častokrát jsi měla tu výhodu, že po tvém boku nebo za tebe bojovali tví druhové. Většina démonů, kterým jsi unikla, byli nižší démoni jako iselové. Stále jsi pouhý člověk a zabít tě je snadné.“

Vychrlím na něj tři vlastní argumenty: „Každou chvíli se mě snaží zabít démoni různých kategorií. Jsem tady proto, abych zajistila, že se jim to nepodaří. Ty mě naučíš, jak na to.“

Erebos si mě znovu prohlíží, jako by hledal cosi pod mou kůží. Prohledává moji tvář, jako by se pídil po nějaké drobné vlastnosti, jíž se mu nedaří dopátrat. Než opět promluví, dlouze vydechne nosem.

„Pro démony je pozemská sféra prostředím bohatým na potravu, avšak nevlídným. Řád kulatého stolu, mýtonoši a merlinové jsou našimi přirozenými nepřáteli. Ty jsi dosud zápasila s démony, jejichž chování neovládá v podstatě nic jiného než hlad, touha po éteru a lidských emocích, nevíš však téměř nic o démonech, v jejichž společnosti se pohybují já. Nemluvím o iselech ani uchelech, ale goruchelech. Tito vyšší démoni mají svou vlastní hierarchii, svá vlastní pravidla i cíle.“

„To vím taky...“

„Dědička krále Artuše je pro každého goruchela skvostným pokladem,“ přeruší mě. „Tvůj konec by mohl vést k neomezené, nezvratné hostině trvající na věky věků – a k absolutní nadvládě goruchelů nad jejich podružnými bratry. Tato sféra by patřila nám.“ Přistoupí blíž, oči mu slabě svítí. „Pro goruchela je tvoje smrt svatý grál.“

Zachvěju se a odolávám nutkání ucouvnout. Erebos mi nemůže ublížit, avšak výraz jeho očí mi připomene, že pochoduju na porážku

a že spojenectvím s ním jsem svůj konec jen oddálila, nic víc. Krok za krokem, na cestě k vlastní smrti, ať se děje, co se děje. A až mě jednoho dne zabijí, rozmetají moc kulatého stolu, a až mýtonoši nadobro zaniknou, budou se démoni moc krmit donekonečna. Stanou se vládci nejen sféry démonů, ale i té naší.

V Erebově hlubokém hlase je slyšet nespokojenost. „Nejsi stejná jako tenkrát, když jsme se poprvé setkali v Severní kapitule. Jsi zložená.“

„No, byla jsem vykopnutá z vlastního těla a málem jsem zůstala uvězněná v Artušově zlém snu,“ namítnu a zkřížím ruce na prsou. „To člověka změní.“

„Ne, tím to není.“ Přistoupí blíž. „Tahle ztráta kontroly, to, jak tvá moc prosakuje ven... se objevilo nově.“

Erebos si zuby stáhne rukavici z pravé ruky a bez varování natáhne otevřenou dlaň asi třicet centimetrů před můj hrudník a namíří ji na moji hrudní kost.

Přidušeně vykřiknu, když se moje tělo samovolně pohne a postaví se na špičky. „Co to...“

„Ticho,“ zamumlá, oční víčka zavřená. Pokaždé když jeho natažené prsty zacukají, ucítím na prsou ostrou bodavou bolest způsobenou pokrevním cejchem, jenž se rozzařuje a rozžhavuje.

„Přestaň!“

„Počkej,“ řekne Erebos a náhle otevře jasně planoucí oči. Pootočí zápěstí a cosi uvnitř pokrevního cejchu bolestivě lupne. Zalapám po dechu. Nos mi zaplní vlna prastaré magie: myrhovník, orientální vonný olej, míza stromů a kadidlo. Potom mě Erebos propustí.

Spadnu na zem, jednu ruku si tisknu k hrudníku a zděšeně sleduju, jak se pod tričkem cejch rozvětjuje a putuje mi přes bicepsy a dál po celé paži. Podívám se mu do očí a vidím, že pulzují ve stejném rytmu jako cejch, jasně červené a žhavé. „Co jsi se mnou udělal?“

„Pozměnil jsem kouzlo pokrevního cejchu,“ oznámí mi, a než si znovu nasadí rukavici, protáhne si zápěstí. „I nadále mě upozorní, že

ti hrozí smrtelné nebezpečí, abych tě mohl zachránit, budu-li nablízku. I nadále probudí tvůj kořen, pokud se ho někdo pokusí pozřít. Jestliže ti však mám pomoci stát se mocnější, potřebuji mít tvou moc pod dohledem. Teď už na ni mohu dohlížet.“

Zničehonic zatne ruku v pěst a pokrevní cejch se rozsvítí, pulzuje mi v hrudi a bolí to tak, že zase zalapám po dechu, teprve po chvíli opět pohasne.

„Cože?“ vysoukám ze sebe, zatímco si dlaní přejíždím po hrudní kosti. „Můžeš...“

„Vycítit, kolik kořene právě používáš, kdykoli se mi zachce a z jakékoli vzdálenosti? Vyvolat svůj pokrevní cejch a slyšet jeho odpověď?“ přikývne Erebos. „Ano.“

Při pomýšlení, že mě bude Erebos kontrolovat jako baterku, kterou dal nabíjet, nakrčím nos. Zoe se asi přece jen trefila.

Frustrovaně, hlasitě vydechne. „Stále nerozumím tomu nedostatku sebeovládání, který se u tebe nově objevil. Začalo to v muzeu a od té chvíle je to s každou uplynulou hodinou horší. Jestli to tak půjde dál, do konce dne se zcela vyčerpáš a tvá moc bude ochromená. Už teď jsi zesláblá.“

To mě vyděsí. Zrovna tady mezi nepřáteli rozhodně nechci zůstat bezmocná.

„Takový nedostatek kontroly tě zabije dřív, než mi stihneš být k něčemu užitečná.“

„Ne...“

„Ticho!“ zahřmí hlasitě a zní to jako pukající balvan nebo bouřkové vlny rozbíjející se o útesy. „Něco v tobě vyvolává mizerné pocity tolika silných chutí, že spolu s kořenem a tvou neovládanou lidskostí zahlcují moje smysly i vzduch všude kolem. Právě teď překypuješ směsicí utrpení a bolesti tak silnou, že bys i v bezvětrí mohla přitáhnout ke mně domů náhodně kolemjdoucího démona.“

Dívám se, jak se jeho černé zornice vytrácejí a zanechávají po sobě jen zářivou červeň. Erebos – ne, teď je Králem stínů – jako by se

zvětšoval, z ramen se mu zvedá černá mlha. Na kůži ucítím zášlehy jeho zloby, z jeho černého kabátu zdivočele unikají spirály temných stínů a vzápětí se mi vytrácí před očima.

„To je nepřijatelné.“

Ucuknu před ním a opakuju si, že on se ze mě nakrmit nemůže... ale k pocitu bezpečí mi to nedopomůže. „Nemůžu... Neumím to zastavit...“

Hrozivým hlasem zašeptá: „Jsi ta stejná dívka, která se postavila radě regentů, dívka, jejíž mysl odolala mesmeru samotného senešala Tacita. Přemohla jsi v boji Pendragona a zahнала ho zpět do jeho vězení v jiné dimenzi. Co může *tuto* dívku rozrušit? Natolik, že stačí málo, aby ztratila kontrolu nad mocí, již si vybojovala s vypětím všech sil?“

„Já...“ zajímku se, nevím, co na to odpovědět. Že když pomyslím na jisté lidi, ztratím nad kořenem kontrolu? I kdybych to říct mohla, nevím, proč se to začalo dít právě teď a v takové míře...

Jeho další otázka mnou projede jako nůž. „Hodláš někdy skutečně uplatnit svůj nárok na to, co jsi zdělila?“

Když mlčím, ozve se ze tmy jeho tichý smích. Jeho ozvěna poskakuje všude kolem mě, odráží se mi v uších, rozbíjí se o moji tvář, cloumá mnou ze strany na stranu.

„Nezahrávej si se mnou,“ varuju ho. „To mi dělal Artuš.“

Rozpřáhne ruce. „Artuš Pendragon s tebou manipuloval, využil tvé nevědomosti a ku vlastnímu prospěchu utáhl kohoutek tvé moci. Mně na rozdíl od něj záleží na tom, abys přežila. Potřebuju, abys byla své plné síly.“

„Jsi jen další prastarý král, který mě chce využít!“

„A ty jsi sedmnáctiletá holka, která se po právu stala vládkyní a teď chce využít již druhého prastarého krále!“ odsekne Erebos jízlivě. Jeho oči začnou doutnat jako dva rozžhavené uhlíky. „Jsi ještě nezkušená, a proto nevíš, že tohle vůdci dělají. Najdou jeden druhého a navzájem ze sebe vyždímají to, co jim může poskytnout jen někdo

jim rovný. Nezapomeň, že to ty jsi přivolala mne. Byl jsem u toho, když padly první stíny. Byl jsem u toho, když lidský druh získal vědomí. Byl jsem u toho, když tmu prosvěcovaly pouze hvězdy a měsíc. Zním magii, kterou zoufale dychtíš ovládnout, protože jsem byl u toho, když se jí oháněl první člověk. Porozumět lidským srdcím je vpravdě snadné. A to tvé je jako otevřená kniha, Briano Matthewsova.“ Jeho hlas klesne hlouběji. „Tvá matka to měla stejně.“

Jakmile se o mamce zmíní a připomene mi, že věděl, kým je, přestože ona sama netušila, že je Artušovou dědičkou a má krvečárné schopnosti, unikne mi mezi rty svinutý pramínek kořene.

„Tím to je?“ zeptá se král. „Krmí tvůj pocit viny, hanby a strachu myšlenka na matku? Vymyká se ti tvá moc z rukou při pomýšlení na ni?“

Nevraživě se na něj dívám. „Nemluv o ní!“

„Proveďme experiment.“ Ustoupí o krok vzad. „Vytvoř nějakou kreaci.“

Když zaváhám, uchechtne se. „Každý merlin umí vytvořit jednoduchou kreaci už v pěti letech. Selwyn Kane vytvořil svou první, když mu byly tři.“

Zatnu čelist, neschopná zastavit příval kořene, který se ze mě vyhrne při myšlence na Selwyna. Nejen myšlence, ale taky představě Selwyna jako malého dítěte. Než ho potkal Erebos a řád a jeho přísaha – než byla jeho nevinnost rozdracena a rozmetána. „Ale já nejsem merlin.“

„Nejsi,“ přitaká Erebos. „Mohla by ses stát něčím mnohokrát mocnějším, než jsou merlinové, kdybys chtěla.“

„Což chci.“

„V tom případě tohle pokládej za druhou lekci, vzhledem k tomu, že jsi během té první předvedla tristní výkon.“

Sevru svěšené ruce v pěsti. „Většina učitelů by zopakovala látku, ne předložila žákyni další úkol, který nezvládne.“

„Já nejsem jako většina učitelů,“ odsekne. „Vytvoř kreaci.“

Tak jo.

Privolám ze vzduchu éter, jako to dělají mýtonoši, a ukuju modrostříbrný jedenapůlruční meč.

Král nespokojeně mlaskne. „Spřízněnost s éterem ti umožňuje vytvořit Artušův meč a brnění, s kořenem však můžeš nakládat volněji. Vytvoř něco, co mě zastaví, ne probodne.“

Propustím modrostříbrný meč. Nechám jej obrátit se v prach. Povolám výheň, v níž mi na hrudi plane kořen, doširoka otevřu její dvířka, vypustím rudé plameny, které se mi rozběhnou po celé délce paží až k rukám a jejichž záře se odrazí ve tmavých očích Krále stínů. Nedaří se mi jim však poručit, aby se zformovaly do konkrétního tvaru. Zatnu zuby a představím si rytířskou rukavici. Malou kouli. Meč... Cokoli.

Král mě probodává pohledem. „Bojuj, Briano.“

Oči mě pálí. „Snažím se!“

„Ne, nesnažíš.“ O pár kroků se vzdálí, rukama se chytne za zátylek. „Proč jsi mě požádala o pomoc? Čím se chceš stát?“

Vzteky se ze mě vyřine kořen. „Už jsem ti to jednou řekla!“

„Sílu, moc a nadvládu chceš mít, holko hloupá!“ zakřičí a pak se odmlčí. „Ale já se ptám, čím se chceš stát.“

Neumí mi číst myšlenky, a přece svými slovy škube za ta moje nevyslovená. Po tvářích mi stékají slzy zlosti, protože vím, že má pravdu. Tohle je něco, co chci mít, ne kým chci být.

Ale kým si vlastně přeju se stát?

A v tu chvíli, v přítomnosti démona, jenž zneužil její dohodu s našimi předky, zaslechnu znovu Veřin hlas: *Jediný, kdo může nyní rozhodnout jak zajistit přežití našeho rodu, jsi ty, Briano Matthewsová.*

Jenomže Vera neví, že v tomhle světě její úžasný dar zkysl a stal se prokletím. Po osmi generacích strachu a žalu, jež rozervávají duše vedví, generacích dívek, kterým zemřely matky, právě když jsme je nejvíc potřebovaly, generacích, během nichž byly ztraceny vědomosti, jež nás mohly propojit navzájem a taky s Verou samotnou... Původní násilí nevymřelo, pouze přežívá jiným způsobem. Naše těla vždy ve

stejných letech vypovídají službu, naše matky umírají příliš brzo, naše dcery umírají mladé, zas a znovu.

Koloběh našeho rodu se točí kolem smrti a zmatení – a já jsem se ještě nenaučila dost na to, abych ho dokázala zastavit.

Ale jednoho dne se mi to podaří.

Zvednu pohled a zadívám se králi do očí.

On pomalu přikývne. „Mluv.“

„Splním Veřino přání. Uctím její oběť. Ale pokud mě ona ani žádná jiná z mých předkyň nemůže naučit jak, musím se stát něčím, čím se ony nikdy stát nemohly.“ Dvakrát zalapám po dechu, potom si olíznu popraskané rty. Ochrtělá slova ze mě vyletí dřív, než o nich stihnou pochybovat. „Musím se stát nedotknutelnou.“

Královy oči se blyští jako rubíny. „Protože...?“

„Protože moji nepřátelé jsou všude.“ Cítím, jak se mi ohrnují rty, jako bych snad já byla démonem, který ve větru zachytil vůni člověka. Jako bych sama byla monstrem, které na zbytek světa cení zuby. „A jestliže jsou oni všude, pak se pro ně stanu nedosažitelnou.“

Král mě pobízí. „A dál?“

„Jestliže jsou moji nepřátelé neúnavní,“ řeknu, „stanu se nezastavitelnou.“

„A?“

Moje mluva se zrychluje spolu s dechem. „A jestliže pro vlastní účely chtějí získat moji moc a tělo a utrpení, stanu se neproniknutelnou.“

„Proč?“ táže se tiše. „K čemu bude tohle všechno sloužit?“

„Aby...“ stáhnou tvář, „aby moje moc a bolest patřily... mně.“

On pomalu přikývne a přistoupí tak blízko, až z jeho pohledu málem dostanu závrať. „A co jsi ochotná udělat pro to, aby ses takovou stala?“

Nepromluví, avšak odpověď se mi objeví v mysli jasná a neměnná jako slunce.

Cokoli.

Jsem ochotná udělat úplně cokoli.

Cokoli.

„Vidím odpověď v tvých očích,“ pronese tiše Král stínů. „Už vím, co je třeba vykonat.“

Svět se propadne do temnoty a celou mě pohltí.

VI

Probudím se v neznámé místnosti, na cizí posteli, s obličejem zanořeným do vybledlé šedé peřiny.

Nějak se stalo, že od prvního tréninku s Erebem uběhl celý den. V poslední chvíli, kterou si vybavuju, jsem stála sama naproti němu a pak mě pohltila tma.

Vitrazovými okny v obloukových rámech přímo ve středu mého zorného pole proniká světlo ranního slunce. Oči ještě nemám pořádně otevřené, a tak se mi zdá, jako by se pestrobarevná sklíčka mihotala a poblíkala.

Se zasténáním se překulím na záda. Pokoj je malý a prostý. Podlaha z širokých dřevěných prken. Stěny s bílou omítkou a na nich pár zarámovaných krajinomaleb. V koutě stojí drobný starožitný psací stůl a vedle něj se o zeď opírá těžké zrcadlo v pozlaceném rámu. Zpod postele vykukuje koberec se složitým vzorem vyvedeným v barvách červené, zlaté a zelené. Jsou tu zasouvací dveře, které nejspíš vedou do stísněného šatníku. Jednolůžková postel s nebesy, na níž ležím, zabírá celou délku stěny naproti dveřím z tmavého dřeva. Z jednoho konce pokoje na druhý je to maximálně tak šest kroků. Ještě jsem snad neviděla pokoj pro hosty, který by tolik odpovídal svému názvu.

Žaludek se mi stáhne hlady, což mi pročistí hlavu a převede moji pozornost k tělu. Zavrtím prsty a zjistím, že na nohou nemám boty,

jen ponožky. Podle toho, jak se mi látka kalhot zaryvá do boků, poznám, že na sobě pořád mám ty vypůjčené džíny, v kterých jsem odešla ze Severní kapituly. Jsem pořád ve stejném vypůjčeném triku. Oblečení, které...

Zamrkám.

Oblečení, které...

Znovu zamrkám.

Oblečení, které mi... *někdo*... dal.

Zvednu se na lokty, zamračím se, a zatímco zírám na polštář, prohledávám paměť. Někdo mi tohle oblečení dal, tím jsem si jistá, nevím však kdo.

Zakručí mi v žaludku a k mému hladu se připojí neklid, jenž se mi v břiše usadí jako kámen.

Odšourám se do připojené koupelny tak maličké, že se do ní vejde jenom záchod a umyvadlo, a zatímco si ulevuju, snažím se nějak poskládat myšlenky dohromady.

Když se vrátím k posteli a lehnu si, mám v hlavě jasno a pocít, že jsem si srovnala myšlenky, a přesto si pořád nemůžu vzpomenout na jméno člověka, který mi oblečení půjčil. Ale jsem si jistá, že jsem jeho jméno dřív znala. Ještě včera jsem věděla, jak se jmenuje, ale dneska... to nevím.

Ted' už mnou cloumají obavy a neklid, zesilují s každým nádechem, zatímco se prohrabávám pamětí. Na místě v mé mysli, kde tenhle záhadný člověk přebývá, najdu jen beztvárovou šedou hmotu zahalenou v jemné mlze. Žádné jméno. Žádná tvář. Žádné tělo. Žádné rysy, podle kterých bych jej mohla rozpoznat. Nevím, jakou má osobnost, jak vypadá jeho úsměv ani odkud se známe.

Jako by nikdy neexistoval.

Ne. Není tam úplné prázdno.

Když na onu osobu pomyslím, dostaví se jediný, zcela jasný pocit: vděčnost.

To dává smysl. Jestli mi tenhle člověk půjčil oblečení, patří mezi spojence. A jestli mi je dal nedávno, ještě před mým odchodem ze

Severní kapituly, pak musí být jedním z mýtonošů. Kromě toho si však nevybavuju nic než šedivou mlhu a stíny.

V duchu se po vlastních stopách vydám do včerejšího dne. Vzbudila jsem se. Oblékla si tohle vypůjčené oblečení. Vylezla jsem na kopec za Severní kapitulou. Vypálila jsem proud svých předků, zceklila Excalibur, přivolala Ereba. Vyjednávala jsem s ním. On někoho odnesl...

Počkat. Koho vlastně?

Když na toho člověka zaměřím vnitřní zrak, opět najdu jen prázdné místo. Jako by všechno, co o něm vím, bylo vymazáno z mé paměti.

Zůstala jen šedivá postava bez identity.

Ne. Je tam ještě něco. Přestože bych ho nerozpoznala mezi jinými lidmi, při pomyslení na něj se ve mně probudí nějaká emoce. Pevně stisknu víčka očí k sobě, snažím se ten pocit najít a pak ho ucítím: vina. Obrovský, nezměrný, pohlcující pocit viny.

Mimo něj o tom člověku nevím nic.

Byl tam ještě někdo třetí, kdo se za mnou rozběhl těsně předtím, než jsme zmizeli. Hnal se ke mně, snažil se mě zastavit.

Opět nic dalšího. Šedivá mlha a stíny. A opět se dostaví osamocená emoce. Utlumený pocit ztráty a hluboké bolesti. Touha.

Pokud ke mně tenhle člověk běžel a chtěl mě zastavit, určitě si přál, abych zůstala. Já jsem po něm toužila... a přesto jsem mu utekla?

Připadám si hrozně zmateně.

Horečně se snažím vybavit si kohokoli jiného, další přátele a lidi, které znám, ale ať se do svého starého života podívám kamkoli, najdu pouze prázdná místa. Šedé, zamlžené tváře a těla. Bezejmenné společníky, přátele i nepřátele. Všichni jsou pryč.

Pokud s nimi mám spojené nějaké emoce, momentálně se mi je nedaří najít. Až příliš silně se mi rozbušilo srdce úzkostí a strachem.

Začnu od základů.

Pamatuju si mámu. Úplně celou. Každou chvíli s ní a každý detail. Vidím ji v mysli jasně. Postupně zažívám desítky různých pocitů, každý z nich propojený s ní.

Moje srdce začne doufat – ale pak pomyslím na tátu a znovu narázím na prázdno.

Vím, že naposledy jsem ho viděla ve vaflovém bistru. Co jsem v tu chvíli cítila? Lítost.

Žaludek se mi stáhne příšernou předtuchou. Lidi přece nejde jen tak smazat z tabule a vymazat z dějin, ne? Ne bez... magie.

Bez mesmeru.

Erebos mě *zmesmeroval*.

S heknutím se posadím a přehodím nohy přes kraj postele. *No jasně*. Jak jsem mohla být tak naivní? Tak pošetilá, abych věřila, že mi vážně pomůže. A přitom mi akorát sebral můj meč, nespočetněkrát mi připomenul, že u mě má nevybraný dluh, dovolil svým chráněncům, aby mě napadli, a teď mi ještě vymazal vzpomínky?

Na koleni mám po pádu v muzeu sytě modrou modřinu. Zatlačím na ni prsty, silně. Bolest probere moje smysly a nažene mi slzy do očí. Čekám, až se dostaví dobře známý pocit, když se rouška mesmeru trhá – ale on nepřichází.

Znovu zatlačím do modřiny, tentokrát ještě silněji, v duchu se omlouvám svému dobitému tělu. Nezapere to.

Neblahá předtucha v mém hrudníku přeroste v totální paniku.

„Erebe!“

Prořítím se celým domem – všechny místnosti jsou liduprázdné. Pak už jsem venku a běžím ke stodole.

Když k ní doběhnu, Erebos právě navádí dva zeleno-stříbrné pekelné psy v útoku na dvojčata. Každý ze sourozenců zápasí s jednou bestií, uskakují a odvalují se z cesty velikánských útočících kreací.

„Co jsi mi to sakra provedl?“ zakřičím.

Erebos se zájmem otevře oči dokořán a nakloní hlavu na stranu. Jeho kreace se vypaří. „Co zažíváš?“

Ten dotaz mě zarazí. „Tvůj mesmer,“ řeknu. „Co asi.“

„Odpověz mi na otázku.“ Očima těká mezi mýma očima, jako by se probíral mou myslí. „Pověz mi, co právě zažíváš.“

Doširoka rozpřáhnou ruce. „Chybí mi spousta lidí! Chybí mi moji kamarádi!“

On čeká. Pozoruje mě.

Svoje slova nezopakuje.

„Praštila ses do hlavy, nová holko?“ zeptá se Zoe. Letmo se podívá na stodolu. „O bariéru?“

„Ne, nepraštila,“ utrhu se na ni. „On mi je sebral! Neznám je, nebo si je nepamatuju.“

Elijah přistoupí o krok blíž, bedlivě nás dva sleduje, ale raději zůstane stát pěkný kus opodál. „Zmizely ti vzpomínky, nebo tví kamarádi?“ Probodnu ho nevraživým pohledem, ale on pouze pokrčí rameny. „Jen se ptám. Na objasněnou.“

„Kamarádi,“ odpovím dopáleně.

„Ztratili se úplně?“ ptá se Elijah dál. „Pořád o nich víš, že jsou to tví přátelé, takže zjevně...“

„Ne, neztratili se úplně!“ rozkřičím se. „Ale v mysli mi po nich zůstala jen prázdná místa. Nepamatuju si nikoho z lidí, které jsem znala. Nevzpomínám si na jejich jména ani tváře.“

„Fascinující,“ pronese klidným hlasem Erebos. „Týká se to pouze tvých přátel?“

„Přestaň předstírat, že nevíš, co jsi se mnou udělal,“ utrousím už na odchodu. „Měla jsem tušit, že...“

„Pověz mi víc,“ řekne Erebos. „Popiš to co nejjasněji.“

„Nějak jsi jim ublížil!“ otočím se na něj. „To je ono, že jo? Něco jsi mým přátelům provedl. A tátovi taky.“

Erebos s povzdechem strčí ruce do kapes. „Tvým přátelům ani tvému otci jsem nezkřivil ani vlasek. Jsou na tom stejně, jako když jsi

od nich odešla. Tam, kde jsi je nechala. V takovém stavu, v jakém jsi je opustila.“

Všimnu si, na jaká slova dal důraz. „Myslela jsem si, že mi nemůžeš ublížit...“

„Abych splnil svou část dohody, již jsem uzavřel s Verou, nemůžu ti vlastní rukou uškodit. To je pravda,“ odvěti. „A ani v tomto případě jsem ti neublížil.“

„Takže přiznáváš, že jsi mi něco provedl,“ nařknu ho. „Použil jsi na mě nějaký... ultra mesmer?“

„Nic jako ‚ultra mesmer‘ neexistuje,“ protočí oči Elijah.

Prudce se k němu obrátím a on okamžitě zvedne ruce nad hlavu a udělá krok dozadu. Zlostně se na Ereba podívám. „Mesmer dokážu prolomit, abys věděl.“

„Cože? Prolomit mesmer?“ zajímá se Zoe.

„Ano. Kdyby toto způsobil mesmer, dokázala by se toho zbavit,“ potvrdí Erebos. „Jenže to jsi už zkusila, ale marně, že ano?“

„Jo,“ přiznám.

„Ve tvé mysli jsem nic nezměnil,“ řekne. „Dal jsem ti, co potřebuješ, abys dosáhla svých cílů. Pokud máš pocit, že jsi přišla o vzpomínky – ať už tomu tak opravdu je či ne –, je to vedlejší následek, který jsem ani já nečekal.“

To mě znepokojí. Erebos mi něco provedl, něco mi *dal*, ale s tímhle výsledkem nepočítal? Těžce polknu. „Ať už jsi udělal cokoli, vrať to zpátky.“

Rozpřáhne ruce do stran. „Nemůžu.“ Dlouhou chvíli hledíme jeden druhému do očí a já mu navzdory pochybám, i když je to k vzteku, skoro uvěřím.

„Aspoň mi řekni, jak na to.“

„Ani ty to nemůžeš zvrátit.“

Cítím, jak mi srdce v hrudníku zběsile bije. Zlost pod mou kůží a v plicích se promění v paniku. „A kdo teda ano?“

Erebos pomalu zavrtí hlavou. „Nikdo.“

„Nevěřím ti.“

„Nelže,“ prohlásí s jistotou Zoe. „Nám nikdy nelže.“

„Jak si tím můžeš být jistá?“ Přecházím tam a zpátky, najednou mám obrovskou chuť do něčeho praštit. Zaútočit. Rozcupovat něco na kusy. „Vůbec nevíš, kolik se toho nalhal. Jak velká část jeho života je založená na lži.“

„Dávej si bacha na jazyk, nová holko!“ Elijah vykročí vpřed.

Ušklíbnu se na něj. „Fakt si myslíš, že mi zrovna teď záleží na tom, abych někoho neurazila?“

„Zoe se nemýlí,“ řekne teď Erebos klidně. Otočím se a vidím, že postupně věnuje pohled oběma dvojčatům. „Nabízím ti stejné ujednání, jaké jsem nabídl jim. Po dobu, kterou se mnou strávíš, ať už bude jakkoli dlouhá, ti sice nepovím vždy vše, co vím – a věřím, že ani ty mně –, ale pokaždé, když mi položíš nějakou otázku, bude má odpověď na ni pravdivá.“

„Neříkat celou pravdu, i když ji znáš, je taky lhaní,“ namítnu.

„O tom se přít nebudu,“ odvěti vyrovnaně. „Ale jaké máš jiné možnosti?“

„Vrátit se...“

„Vrátit se kam?“ zeptá se a oči mu zaplanou. „A za kým?“

Zaváhám.

„Kdybys zůstala stejná, jako jsi byla včera,“ poznamená Erebos, „má otázka by způsobila, že by se z tebe sama od sebe vyřinula magie.“

Otevru pusu. A zase ji zavřu. Má pravdu. „Ale...“

„Vyzkoušíme, čeho jsi schopná, když už vody tvého sebeovládání nekalí žádné emoce.“ Pozvedne ruku a prostředníčkem se dotkne palce. „Zoe, Elijahu, ustupte.“

Dvojčata naráz udělají dlouhý krok dozadu pryč z udusané hlíny na divoce rostoucí plevel na okraji louky. Erebos luskně prsty a celý svět se propadne do tmy. Nad námi se začne rozrůstat kupole z černého éteru, její stěny se zakřivují směrem k zemi a my po chvíli stojíme uvěznění v kouli, jež vypadá jako obrovská skleněnka.

Zprvu je uvnitř bariéry, kterou Erebos vytvořil, ticho. Potom se zvedne horký vítr, jako bychom stáli v poledne uprostřed pouště, a ne v noci uvnitř magické koule. „Co to je?“

„To samé, co každý éterový výtvar.“ Jako by slova, která ke mně dolehnou, zašepal přímo mně do ucha. Zachvěju se a trhnu sebou, ale Erebos stojí pět metrů ode mě – a jeho rty se nehýbou. „Můj záměr proměněný ve skutečnost.“ Po páteři mi stéká pot. Po falešném nebi se rozběhne blesk, jeho jasná stříbrná záře je oslepující. „Dvojčata nás nyní nevidí ani neslyší. Můžeme hovořit otevřeně.“

„Tak začni,“ vyjedu na něj. „Řekni mi, co se se mnou děje, nebo odsud odejdu.“

„I kdybys nebyla mou dlužnicí, nemáš se za kým vrátit, když nikoho ze svých přátel neznáš. Jak myslíš, že jim bude, až se zničehonic objevíš a ukáže se, že si o nich vůbec nic nepamatuješ? Když přitom o sobě a své minulosti víš všechno? Když si pamatuješ, co jsi v devíti letech dostala k Vánocům a jakou známku jsi dostala z anglické eseje před několika měsíci a co jsi měla naposled dobrého k jídlu? Co si asi pomyslí o tom, že si o sobě pamatuješ všechno, zato o nich nic?“

Napnou se mi svaly čelisti. Netuším, jak to ví, ale má pravdu. Všechno, co vyjmenoval, jsem si vědoma.

„Sama jsi to řekla,“ přemítá Erebos nahlas, „oni ti *chybí*. Z tvého pohledu jsou vymazaní z tvé paměti. Ale z jejich pohledu to bude vypadat, že jsi je prostě zapomněla... Pustila z hlavy.“

Tělem mi projede chlad. „Ale já... Nikdy bych je nemohla zapomenout...“

„Vědí to i oni? Koneckonců jsi od nich dobrovolně odešla,“ prohodí. „Není snad představitelné, že tví přátelé a rodina mají pocit, že pro tebe nebyli dostatečně důležití, aby sis je v životě ponechala?“

„Přestaň,“ řeknu. „Až jim povím, co se stalo, pochopí to.“

Erebos pokračuje, jako bych ani nepromluvila. „Co se stane, až nepoznáš tvář svého vlastního otce? Nebo chlapce, kterého jsi naposledy

políbila? Nebo až si nedokážeš vzpomenout na jméno své nejlepší kamarádky, která kvůli tobě skončila v kómatu?“

Můj táta už není součástí mé reality.

Kluk, kterého jsem naposledy políbila? Ztracený.

Nejlepší kamarádka, která je mou vinou v kómatu – náhle se vzpomenu na poslední chvíli, kterou jsem s ní strávila. Ležela v posteli, oslabená, vydechovala magii. Pak ve mně ožijí obavy. Hrozně silné obavy.

„Já...“

„A co ten mladý merlin, který obětoval svou lidskost, aby tě zachránil?“ nadhodí Erebos tiše, se zájmem... a významně. „A kterého jsi pak poslala pryč?“

Prudce se nadechnu. Pamatuju si, že se za mě někdo obětoval, aby mi zachránil život. Ten kluk byl merlin? A byl to on, koho jsem na kopci nad kapitulou nechala odnést pryč?

Při pomýšlení na něj se ve mně stále probouzí pocit viny, avšak teď, kvůli novým informacím od Ereba, se nejen probudí, ale rovnou mě pohltí jako ničivá vlna. Tak mocná, že by mě mohla vtáhnout do svého oceánu. Tak těžká, až hrozí, že mě stáhne do hlubin a už mě nepustí. Je to druh viny, který mi rozedírá srdce zevnitř, div je nerozerve úplně.

„A co ten chlapec, kterému jsi utekla, ačkoli si přál jen, abys mu zůstala nablízku a v bezpečí.“

Kluk, kterému jsem utekla, po němž jsem toužila, chtěl, abych zůstala v bezpečí... a s ním. Připadám si tak zmatená, že nenacházím hlas.

Vděčnost. Touha. Lítost. Strach. Vina.

Co si mám s těmihle střípky asi tak počít? S čím se asi tak můžu vrátit k pěti lidem, kteří ve mně tyhle pocity vyvolávají, a co teprve ke všem ostatním? Proč by mě vůbec měli vzít zpátky, kdybych se vrátila?

Obzvlášť když bych se na ně dívala jako na úplně cizí.

„Některé přísahy,“ utrousí tiše Erebos, „dáváme sami sobě, Briano. Nikomu jinému.“

Zatímco mluví, začnou se pocity, které se mi zdály nezvladatelné, vytrácet. Jako slábnoucí bouřka. Vlna, již moře stahuje zpět do sebe. Znovu můžu dýchat. „Co se se mnou děje?“

„Víš, co jsi sama sobě přísahala? K čemu ses v tichých zákoutích svého já zavázala?“ mluví Erebos dál. „Zeptal se tě na to někdy někdo? Ví, že sis neslíbila vyhrát válku, která není tvá, nebo porazit ducha Artuše Pendragona. Přísahala jsi, že se pomstíš?“

„Ne... Já...“

„Řád kulatého stolu ti ukradl mnohé, děvče.“ Přistoupí blíž. „Tobě, tvé matce, předkyním z matčiny strany. Sám Artuš ti bez tvého svolení sebral kontrolu nad vlastním tělem, promlouval tvými ústy, bojoval tvýma rukama, *ničil* s pomocí tvého těla. Je snad těžké myslet na pomstu?“

„Ne, ale...“

„Ale co?“

„Řekla jsem ti, čím se chci stát.“

Přikývne. „Jistě. Přeješ si, aby tvá moc a bolest patřily tobě. Takový je tvůj záměr. Necht' teď pokračuje druhá lekce. Vytvoř kreaci.“

Vyprsknu: „Víš, že neum...“

„*Vytvoř kreaci.*“ Zdvihne jednu ruku nad hlavu, prsty jako pařáty namířené k obloze připomínají jeho korunu – ke konečkům přivolává samotné hvězdy. „Za deset vteřin tě udeřím svou mocí, ovšem pouze pokud se ti nepovede vytvořit kreaci, která mě zastaví.“

Zakymácím se o krok vzad, zvednu oči a uvidím, že se na temné obloze sbíhají mraky do černého víru. „Ne, přestaň!“

„Namiř svůj záměr ven!“

V panice sáhnu po kořeni – a moje pěsti vzplanou. Ne červeným plamenem, ale temně a sytě fialovým.

„Vyprázdní svou mysl!“

Nebe křižují blesky.

„Soustřed' svůj záměr do jednoho slova! Vyslov jedno jediné přání, svou touhu!“

Jeho blesk zamíří dolů přímo na moji lebku – Vymyslím slovo. Oženu se jím jako zbraní.

„Chraň!“

Blesk uhodí jako shozená bomba. Hlasitá rána mi rve uši. Od mých nohou se zvedne prach, zaplní mi nos i pusu. Málem mě to srazí na kolena, ale já ukotvím nohy na zemi, připravím se na úder... který však nepřijde.

„Otevři oči, Briano.“

Pootevřu oči na úzké škvírky.

Čekám, že spatřím samou zkázu, ale místo toho ve světě kolem mě zavládl klid. Ticho. A já stojím uprostřed jiskřivé, fialově zářící koule, která je zabořená necelý půlmetr do země – a napájená mocí, jež tryská z mých pěstí.

Tahle koule není žádný náhodný výplod ani narychlo přivolaný štít nebo kořen, který se mi samovolně žene ven z pusy, ale dokonalé dílo ve tvaru dómu.

Tu hlasitou ránu nezpůsobily blesky Krále stínů. Způsobila jsem ji já. Moje ochranná bariéra, která se objevila, aby mě kryla před jeho útokem.

Nezlomil mě.

Zato já jsem prolomila zemi.

Erebova vlastní kreace, tmavá skleněná koule, se začne vytrácet. Nezbyde z ní víc než krystalky, které se jako sprška jisker snáší na zem. Za nimi stojí dvojčata s vykulenými očima a ústy dokořán.

Z hrdla se mi dere bublavý smích.

Vypustím ho ven. Zaposlouchám se do zvuku vlastního údivu posíleného adrenalinem.

Skrze svůj zářivý štít se pohledem setkám s Erebovými ohnivě rudými očima. „Nezbývá než ti pogratulovat.“

„K tomu, že jsem splnila tvůj úkol?“

„Ne můj. Splnila jsi svůj úkol,“ řekne tiše. „Stala ses nedotknutelnou.“

Erebos a já, Král stínů a dřívější korunní dědička Artuše Pendragona, stojíme tváří v tvář oddělení magickým štítem, jenž vznikl jen díky naší spolupráci. Díky mým i jeho rozhodnutím.

Dal jsem ti, co potřebuješ, abys dosáhla svých cílů.

Nenacházím slov... ale pokynu mu kývnutím hlavy.

On se podívá nahoru. „Najdi slovo, kterým štít rozložíš.“

Zamyslím se a pak pronesu: „Spadni.“

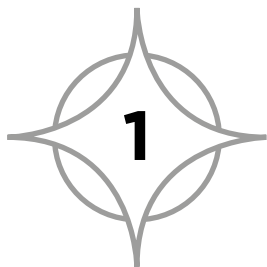
Bariéra se zhroutí.

Zatímco moje první kreace mizí, objeví se mi zřetelně před očima stodola, zimní stromy i dopolední nebe nad hlavou.

Můj nový učitel zkrří ruce na prsou. „A teď,“ praví, „můžeme začít.“

ČÁST PRVNÍ

NEDOTKNUTELNÁ



ŠEST SEKUND

PO ZMIZENÍ BRIANY MATTHEWSOVÉ

William

Někdy může „příliš pozdě“ nastat v řádu několika vteřin.

Když konečně vyběhnu na kopec, zadýchaný a s bušícím srdcem, po Bree a tom neznámém člověku není ani vidu – a Nick tam stojí sám. Zatímco já po sprintu sotva popadám dech a hrudník se mi s každým plným nádechem divoce zvedá, on stojí naprosto bez hnutí. Předloktí chráněné rytířskou rukavicí i otevřenou dlaň má pořád natažené do prázdna, jako by znehybněl v momentě, kdy se pokoušel Bree chytit, než zmizela. Les před námi je prázdný. Vysoké duby stojí pevně jako sochy, zatímco nízké křoviny se kývají ve slabém větru. I země vypadá nedotčená, beze stopy, kterou by šlo sledovat.

Příliš pozdě.

Během několika *vteřin*.

Ticho prolomí moje zafuněná otázka: „Kam... zmizeli?“

Nick neodpoví.

Všechno se to událo hrozně rychle: Sel celé ráno zlostí a vzteky rozbíjel nábytek u sebe v pokoji, takže když tam najednou nastalo

podivné ticho, vběhli jsme já, Nick a Larkin do jeho ložnice – a zjistili, že je pryč. Že zmizel ze svého zamčeného, bariérou obehnaného a hlídaného pokoje. V panice jsme začali hledat Bree.

Když jsme ji i s tou neznámou postavou zahlédli na kopci u hradní věže Severní kapituly, stáli jsme Nick a já bok po boku. Rozběhli jsme se naráz, on mě však brzo předběhl, protože je jakožto Lancelotův dědic rychlejší, než bych já, dědic Gawainův, kdy mohl být. Za běhu k sobě přivolával éter.

Vmžiku ho obalila stříbrno-modrá magie. V následujícím okamžiku se na něm utvořilo křišťálově jasné brnění, nablýskané a připravené do boje, pokrylo mu nohy, trup i celou délku paží. Působivý výkon – jen merlinové umí přivolat éter takhle účinně, zatímco se soustředí ještě na něco jiného.

Bylo však příliš pozdě. O pár vteřin.

„Kam zmizeli, Nicku?“

Ani tentokrát neodpoví. Teprve v tu chvíli si uvědomím, že se nedívá do lesa jako já. Místo toho upírá oči na pramínek černého kouře, jenž se mu plazí mezi prsty jako tenký, tmavý had.

Je to pramínek éteru. Černého éteru.

Na světě existuje éter mnoha barev. Stříbrno-modrý, zelený, zlatý, Breein karmínově červený. Ale nikdy, vůbec nikdy není černý. A přesto se tenhle chomáček éteru chová jako oživlý stín. Jako by někdo proklel samotný vzduch. Společně pozorujeme, jak se pramínek zvedne ve větru, protáhne se a nakonec se rozplyne.

Strach o Bree proudí celým mým tělem, až se mi roztřese dech. Tolik toho musela protrpět, ale vždycky u sebe měla svoje lidi. Měla nás.

Ted' je sama.

Když Nick spustí paži podél těla, nedá najevo, že mě bere na vědomí. Nepodívá se mi do očí. Léčitel ve mně okamžitě zbystří a místo na Bree a Sela soustředí pozornost na dědice, který stojí přede mnou. Potlačím strach a sáhnu do zásob klidu vyhrazených pro chvíle, jako je tahle.

„Nicku. Kamaráde, podívej se na mě.“ Zamávám mu rukou před obličejem, v jeho modrých upřených očích je prázdno. *Je vzbuřru, ale nereaguje. Stav katatonie?*

Mám nutkání sáhnout po tužkové svítilně a zkontrolovat mu zornice.

Nickovo éterové brnění se krátce zachvěje, jako když čočka fotoaparátu na chvíli rozostří obraz, ale nerozplyne se. Retence brnění je u mýtonošů obvyklou reakcí na nebezpečí, když je jejich organismus zahlcený. Tělo připravené na boj nebo útěk udržuje obranné vrstvy na místě. Jde o podvědomý mechanismus magické ochrany, který mi v tuhle chvíli poskytuje klíčovou informaci: Nickovo tělo si myslí, že boj ještě neskončil. Jeho mysl se skrývá hluboko na nějakém nepřístupném místě.

Jakmile to pochopím, stáhne se mi žaludek.

Tuhle reakci jsem u Nicka viděl už dřív. Víím, kde se bere. Jak se ji snaží nedat najevo. Jak se během pár vteřin přenesl zpět do času a místa, kam za ním nikdo nemůže.

„Williame!“ zahuláká zpod kopce Larkin. Já při hlasitém zvuku nadskočím – Nick ne.

Larkin doběhne k nám, kaštanově hnědé vlasy rozčuchané větrem, a ve stresu mluví se silnějším skotským přízvukem než obvykle. „Díval jsem se úplně všude. Po Kaneovi není nikde ani stopy. Našli jste Bree?“

„Ne,“ řeknu a obezřetně sleduju Nicka. „Ale...“

Larkin mě přeruší prudkým nádechem. „Ale byla tady. Pořád ji cítím ve vzduchu.“ Přimhouří jantarové oči a vzápětí jimi přejede stejným směrem jako předtím já: doleva, doprava, k lesu, do terénu. Znovu se prudce nadechne. „Byl tu ještě někdo jiný. Zůstal po něm jen slabý odér, ale... páchne jako... jako...“ Zničehonic narovná záda jako čepel dýky a otočí se dokola, mágoheň mu nadzvedne konečky vlasů. „Co se tady do háje stalo, dědicové? Proč cítím pach stínorozených?“

„Larkine,“ promluvím na něj klidně a všimnu si, že se Nickovi zrychluje dech. „Jestli to byl démon...“

„Žádné, jestli! Vím moc dobře, jak démoni páchnou!“ Larkinovy dlaně se zažehnou magií. Kolem jeho zápěstí se rozvíří mágoheň. Merlin ve stavu pohotovosti. „Bree...“

„*Zmizela*,“ zašeptá za mými zády Nick chraptivě. I když je v jeho hlase slyšet zlost, uleví se mi, když ho uslyším. „Je pryč, William.“

„Já vím,“ řeknu. Nad Nickem převzal kontrolu sympatický nervový systém. Bouře, k níž se schyluje na moři. Zachovám klidný a vyrovnaný hlas. Hodím mu záchrannou bóji. „Najdeme ji.“

„Zrovna tady... Skoro jsem...“ Nick bezmocně vydechne a silně zamrká, jako by se probouzel z narkózy. „Oba jsou... pryč.“

„A my je oba najdeme,“ vložím do svého hlasu tolik sebejistoty, kolik jí v sobě najdu, a doufám, že Nicka obklopí a zklidní. „Dostaneme je zpátky.“

„Jak přesně?“ dožaduje se odpovědi Larkin. Jeho nervozita roztrhne všechny klid, který se mi možná podařilo předat, a Nick sebou trhne.

Zhluboka se nadechnu a připomenu si, že se polodémoni, a to i vycvičení merlinové, občas v krizových situacích chovají horkokrevně. „Ovládej se, Larkine...“

„Nenechali po sobě žádnou stopu!“ vykřikne, zatímco v očích má divoký pohled. „Oni...“

„Ticho,“ poručí Nick tiše, ale přísně. Larkin okamžitě ztichne a oba zůstaneme stát bez hnutí. „Ani jim, ani nám nepomůže, když začneme panikařit.“

Larkinovy plameny zhasnou a on si opatrně prohlíží Nicka. „Dědici Davisi, jsi...“

„Jsem v pohodě.“

Zatímco Nick upírá oči na Larkina, já namířím svůj léčitelský zrak zpátky na něj. Na jeho krku vidím, že jeho srdce zpomaluje. Nick se vrací k nám, sem a do přítomného okamžiku, já jsem se však

naučil nevěřit nikomu, kdo bez vyzvání tvrdí, že je „v pohodě“. Sel to opakuje neustále. Bree to říká častěji, než by se mi líbilo. A Nick? Že je „v pohodě“, neúnavně prohlašoval těsně předtím, než se veřejně vzdal svého titulu a opustil kapitolu.

Nick odjakživa říká, že je v pohodě. Ale Nick za celý život nebyl v pohodě nikdy.

„Nicku...“

„Jsem v pohodě.“ Dívá se na Larkina. „Co víme?“

„Skoro nic,“ vyhrkne Larkin okamžitě, jako merlin usilující o svoji kořist. „Máme jen hrstku vodítek a příliš mnoho otázek.“

„V tom případě je vyřídíme jednu po druhé.“ Nickova odpověď, soustředěný pohled v jeho očích a rychlé zotavení se z šoku mi připomenou, že ho celý život připravovali na vůdcovskou pozici. Teď se výcvik začne projevovat, pomůže mu uvažovat jasně díky tomu, že se Nick může řídit protokolem, který si vtlačil do hlavy, a vzpomínkami z minulosti. Na ošetřovně jsem už pečoval o dost zraněných bojovníků, abych věděl, že ve chvílích, jako je tahle, jsou naučené protokoly jejich ochranou. „Vyhodnotíme hrozby. Dokud je všechno ještě čerstvé.“

Chci na Nicka znovu naléhat. Požádat ho, aby se na chvíli zastavil. Hrozně moc mu chci poskytnout nějakou úlevu, když ne léčbu. Prostor, když ne vysvětlení. Než však stihnu dát dohromady ta správná slova, abych zastavil to, co Nick spustil, ozve se Larkin.

„Jasně,“ sebere se a přikývne. „První hrozba, první otázka. Odnese Kanea a korunní dědičku jeden a ten samý démon? Nebo dva spolupracující démoni?“

Nick pohotově odpoví. „Měli bychom předpokládat, že byl jen jeden. Pokud se ten, kterého jsme zahlédli, umí teleportovat, dokázal by odnést nejdřív Sela a v následujícím okamžiku Bree úplně bez problému. Nejspíš to pro něj bylo snadné.“

Mocní démoni navzájem spolupracují neradi. Je netypické, aby se dva goruchelové takové úrovně spojili. Něco takového by bylo proti všemu, co víme a co nás naučili.“

„Co jsme považovali za netypické, už dávno neplatí,“ řeknu.

„Ano.“ Nick se na mě podívá, pak se zaměří na Larkina. „A poslední tři měsíce nám ukázaly, že když se budeme spoléhat na to, co nás naučili, daleko se nedostaneme. Prozrazuje pach toho neznámého člověka ještě něco?“

Larkin znovu zavětrá. „Ne. Nepodobá se ničemu, s čím jsem se kdy setkal.“

Nick zatne čelist. „A co Selova ložnice? Zůstaly i tam zbytky éteru? Uvnitř možná přetrvají déle...“

„Jeho pokoj je slepá ulička.“ Larkin zoufale mávne rukou. „Kane při pokusu o útěk vytvořil tolik zbraní, že to tam vypadá, jako by tam vybuchla éterová bomba. Plýtvali jsme časem hledáním Kanea, zatímco po Bree šel vyšší démon...“

„Hledání Sela *nebylo* plýtvání časem,“ oduší Nick tiše. „Není postradatelný. Ani Bree ne.“

„Briana Matthewsová je korunní dědička a probuzený rytíř kula-tého stolu, Davisi,“ utrhne se na něj Larkin a v očích mu šlehají plameny. „Nikdo víc nenahraditelný neexistuje. Měli jsme ji hlídat. Měl jsem ji mít pod neustálým dohledem!“

„Někdo prolomil ochranné bariéry kolem kapituly,“ namítnu a zavrtím hlavou. „Domnívali jsme se, že je Bree v bezpečí skrytá za nimi. Nemůžeš za to, Larkine.“

„Jsem její *kráľomág*,“ procedí mezi zuby. „Jasně že za to můžu já!“

„Nejsi Breein *kráľomág*.“ Nickův hlas zní klidně a jasně. Když se na něj Larkin prudce otočí, neucukne. Místo toho zvedne bradu a díky blyštivému brnění působí jeho široká ramena a vysoká postava velmi autoritativně. „Nehledě na to, jak moc po tom titulu toužíš, ti nenáleží, strážce Douglassi.“

Larkin zrudne v obličejí. „Se vši úctou, dědici Davisi...“

„Teď je vhodná chvíle na to, aby sis uvědomil, že mluvíš s někým, kdo přísahu, která ho pojí s *kráľomágem*, skutečně složil.“ V Nickově hlase není ani stopa jedovatosti. Slyším v něm spíš jen pochmurné

vyčerpání – a pronikavou pravdu. „Už skoro polovinu života jsem spoutaný s králomágem. Tebe s Bree žádná přísaha nepoutá, což je v tuhle chvíli zásadní. Kdybyste byli propojení, cítil bys, kdyby se k smrti něčeho bála. Ale jelikož nejste, nemůžeme vědět, jestli je v ohrožení života, nebo ne. Můžeme jenom hádat.“

Larkin neslyší únavu, ale pouze kritiku namířenou na něj. Obličež mu ještě víc zbrunátní a on zapíchne prst do vzduchu směrem k prázdnému místu u lesa. „Korunní dědičku *unesl* démon neznámého původu. Démon, který se umí během vteřiny vypařit. Možná si ji vzal jako rukojmí, možná už je mrtvá. Třeba už jsme prohráli válku.“ V očích se mu zablýskne. „Nenechám se tady urážet...“

„V tom případě místo toho *zapni mozek*, mágostrážče,“ okřikne ho Nick. Zvedne pravou ruku a záře éterové rukavice mu osvětlí tvář, polovinu obličeje zalije ledově modrým jasnem, druhou polovinu zahálí stín. „Pořád na sobě mám svoje brnění. Moje dědictví ve mně stále přežívá. Což znamená...“

„Že je Bree naživu,“ zašeptám a mým tělem projede vlna úlevy. Zahledím se na zářivou Gawainovu dýku, kterou držím v ruce. „Nick má pravdu. Moje dýka se neproměnila v prach. Kdyby probuzená Artušova dědička padla rukou stínorozeného, všechno, co mýtonoši zdělili – naše nadpřirozené schopnosti a magie –, by zmizelo spolu s ní.“

Už navždy. Všichni na tuhle nevyslovenou pravdu myslíme, ale nikdo se ji neodvážá říct nahlas. Larkin pevně semkne rty, až skoro nejsou vidět. „Odpusť mi, dědici Davisi. Měl jsem si vzpomenout...“

„Odpuštěno,“ skočí mu Nick do řeči a spustí ruku v rukavici podél těla. „Ale nepřestávej myslet. Musíme se řídit rozumem a jednat chytrě. Rozhodnout o dalším kroku a udělat ho co nejrychleji. Bree je naživu. Co dalšího to znamená?“

„Jestli je...“ Polknu navzdory knedlíku, který se mi utvořil v krku. Nick na mě povzbudivě kývne, ať pokračuju. „Jestli je pořád živá... znamená to, že ji její únosce nehodlá zabít.“

„To nevíme jistě,“ nesouhlasí Larkin.

„Myslím, že víme.“ Nick zatne zuby. „Představ si, kolik informací tenhle démon musí mít, aby s naprostou jistotou věděl, že se korunnní dědička zdržuje právě tady. Zamysli se nad tím, jak mocný musí být, aby dokázal prolomit ochranná kouzla, kterými je obehnaná budova mýtonošů. Zamysli se nad tím, jak silný musí být, aby přemohl Selwyna Kanea v jeho současném stavu. Vážně si myslíš, že by takový démon nezabil Brianu Matthewsovou okamžitě a bez rozmyslu, pokud by mu šlo jen o to, aby ukončil pokračování rodů a vyhrál válku?“

„Ne,“ připustí Larkin. „Zabil by ji okamžitě. Bez varování. Stáli bychom teď v louži její krve.“

Podívám se na hodinky. „Od chvíle, kdy zmizeli, už uběhlo deset minut.“

Larkin vykulí oči. „On ji chce nějak využít.“

„Ne,“ Nickovy oči potemní. „Ne že chce, on ji k něčemu *potřebuje*. Odříznutou od nás a na místě, které má pod kontrolou jen on sám. Otázkou zůstává... k čemu?“

„A proč odnesl Selwyna?“ zeptám se. „V jeho současném stavu s ním bude mít dost plné ruce práce. Sel se chová agresivně, násilně, pravděpodobně prahne po každé negativní emoci v dosahu. Vzhledem k tomu, že u něj propukla celková démonie, ztratil už určité všechny zábrany, které obvykle staví do cesty svému běsnění.“

Larkin povytáhne jedno obočí. „Mluvíš o Kaneovi, jako by dřív míval zdrženlivou povahu.“

„Selwyn se ovládá, jak nejlíp dokáže,“ hájím ho.

„Když je toho schopný, tak jo,“ zamumlá Nick a zahledí se do prázdna. „Ale teď? Teď je neovladatelný.“

„A jelikož podlehl démonii, je taky mocnější než dřív,“ dodá tiše Larkin. „Podle toho, jak svůj pokoj obrátil vzhůru nohama, se jeho éterové a magické schopnosti vůbec nezhoršily.“

Nick zamyšleně bubnuje prstem o stehno, pohledem přejíždí po kapitule v dálce. „Tak nějak pochybuju, že ten démon Sela odnesl kvůli jeho éterovým schopnostem. Proč by se obtěžoval s merlinem,

a to i s merlinem Selova kalibru, když je tak mocný, že se dokáže teleportovat a projít skrz ochranná kouzla? Ne. Unesl ho z jiného důvodu – a pravděpodobně jinam než Bree. Rozdělil je.“

Larkin se zamračí. „Jak víš, že...“

„Protože tady s Bree a tím démonem Sel nebyl,“ vysvětluje Nick a ukáže rukou k místu, kde ještě před chvílí stála Bree. „A nechce se mi věřit, že je ten démon příliš slabý na to, aby je zvládl přemístit náraz. Sel zmizel jako první, protože pro něj si přišel dřív. Pak se vrátil pro Bree. Ať už jsou Sel a Bree kdekoli, nejsou spolu.“

„Aspoň v tom máme štěstí.“ Larkin potichu vydechne úlevou.

„Cože?“ řekne Nick s výstražným tónem v hlase. „V čem je to lepší? Sel by mohl Bree chránit...“

„Důraz na to, že ‚by mohl‘.“ Larkin stáhne rty. „Sice Kanea neznám stejně dobře jako ty nebo Will, ale vím, že teď není sám sebou. Kdo ví, jak by se k Bree choval. Jestli by v ní neviděl potravu nebo...“

Nick přimhouří oči: „Nebo co?“

„Nebo ji nevinil za to, že podlehl démonii,“ dořekne Lark. „Třeba by se jí chtěl pomstít, nebo dokonce ublížit...“

„Nic takového by Sel neudělal,“ vložím se do hovoru. „Ačkoli nevím, jak se přesně chovají polodémoni, kteří úplně ztratí svoji lidskou stránku, odmítám uvěřit, že je Sel schopný takových krutostí. Nevěřím tomu. Prostě ne.“

Larkinovi přeběhne po tváři zaváhání, ale rychle zmizí. „Selwyn, kterého znáte, už neexistuje, dědicové. V tomhle mám výhodu, že k té situaci nemám tak blízko. Víím, že...“

„Ty Sela neznáš.“ Nick zatne čelist. „Obětoval svoji lidskost, jen aby dostal Bree zpátky domů.“

„Přesně o tom mluvím!“ zakřičí Larkin a jeho špičáky se zalesknou. „Kane obětoval svoji lidskost, což znamená, že mu žádná nezbyla. Jinak uvažuje, jeho schopnosti se změnily. Jestli si nedá pozor, skončí mrtvý. Buď ho zabije goruchel, který v něm uvidí hrozbu, nebo tenhle démon, co ho unesl, nebo dokonce jiný merlin...“

Nick je neoblomný. „Ne, ani náhodou. Sel by...”

Jeho větu utne zalapání po dechu. Bez varování padne na kolena, nekontrolovaně přistane na všech čtyřech s hlavou skloněnou.

„Nicku!“ Instinktivně k němu přiskočím a při tom přemítám, jestli jsem nepřehlédl nějaké zranění. Doufám, že pád nezpůsobil Sel a konec jejich pouta přísahy králo mága. Modlím se, ať není Sel mrtvý, přemýšlím, co by to udělalo s Nickem...

Lark stojící vedle mě si vytvořil éterovou sekyru. „Stínorození?“ Očima téká mezi Nickem a okolím, všechny smysly v ostražitě pohotovosti. „Nic necítím...”

„Bolí tě něco?“ sáhnu Nickovi na rameno, zatahám za nárameník, ale on se mi vykrouť.

„Nesahej na mě!“ zasyčí.

Udělám krok vzad a snažím se potlačit rozvíjející se pocit viny z toho, že jsem se ho dotkl bez jeho svolení. „Řekni nám, co se děje.“

Nick zavrtí hlavou, načež zaryje prsty do tmavě hnědé hlíny. „Nnnnghh...” zasténá hluboce a hrdečně. Jako by se snažil udržet výkřik za zaťatými zuby. „Jen mi...” vysouká ze sebe, „dejte... chvilku...” Pod nápořem jakési síly, která ho ovládla, se mu chvěje trup. Tře se bolestí neviditelné rány, kterou nemůžu ošetřit.

Po několika dlouhých chvílích, během nichž se Nick klepe a chrčivě oddechuje, se zvedne do kleku. Směsice emocí v jeho zčernalém obličejí mě zaskočí. Bolest jsem čekal. Úzkost taky sedí. Ale na bradě a čele vidím ještě něco dalšího – nespoutanou zlost. Ta se vzápětí vytratí stejně rychle, jako se objevila – a Nick se rozchechtá. Lapá po dechu a celé jeho tělo se třese smíchy, jenž se mu dere z hrdla... a já netuším jak zareagovat.

Larkin se na mě vyděšeně podívá. „Co to má dopr...”

„Sel.“ Nick se na mě podívá jiskřivýma modrýma očima, u jejichž koutků zvrásňuje kůži nespoutaná radost. „Není... mrtvý.“

Zaplaví mě úleva. „Přísaha a pouto králo mága jsou stále aktivní,” vydechnu, napůl pro sebe a napůl kvůli Larkinovi. „Sel je naživu.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pouto přísahy.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.